

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 25. februārī*

Apelācija – Prasība par kaitējuma atlīdzību – Eiropas Savienības ārpuslīgumiskā atbildība – Eiropas Komisijas un Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) apgalvoti prettiesiska rīcība – Komisijas locekļa pienākumu izpildes izbeigšana – *OLAF* izmeklēšanu regulējošie procesuālie noteikumi – Izmeklēšanas uzsākšana – Tiesības tikt uzklautam – *OLAF* Uzraudzības komiteja – Nevainīguma prezumpcija – Apgalvotā kaitējuma novērtējums

Lietā C-615/19 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2019. gada 16. augustā iesniedza

John Dalli, ar dzīvesvietu Sandžulianā [*St. Julians*] (Malta), ko pārstāv *L. Levi* un *S. Rodrigues, avocats*,
apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-P. Keppenne* un *J. Baquero Cruz*, pārstāvji,
atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 22. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību *John Dalli* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2019. gada 6. jūnija spriedumu *Dalli/Komisija* (T-399/17, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, nav publicēts, EU:T:2019:384), ar ko tā noraidīja viņa prasību, ar kuru tika lūgts atlīdzināt kaitējumu, kas viņam esot nodarīts Eiropas Komisijas un Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) apgalvoti prettiesiskās rīcības dēļ saistībā ar viņa kā Komisijas locekļa pienākumu izpildes izbeigšanu 2012. gada 16. oktobrī.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1073/1999

- 2 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1073/1999 (1999. gada 25. maijs) par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) (OV 1999, L 136, 1. lpp.), 1. panta 3. punktu:

“Iestādēs, organizācijās, birojos un aģentūrās, kuru izveidošanu paredz Līgumi vai kuras izveidotas, pamatojoties uz šiem Līgumiem (še turpmāk “iestādes, organizācijas, biroji un aģentūras”), Birojs veic administratīvu izmeklēšanu,

- lai apkarotu krāpšanu, korupciju un citas nelikumīgas darbības, kas ietekmē Eiropas Kopienas finanšu intereses,
  - lai šajā nolūkā izmeklētu nopietnus jautājumus, kas attiecas uz profesionālo pienākumu veikšanu, piemēram, ierēdņu un citu Kopienas darbinieku nolaidība pienākumu pildīšanā, kas var būt cēlonis disciplinārlietai vai krimināllietai, vai līdzīgus pārkāpumus pienākumu pildīšanā, ko izdarījuši iestāžu un organizāciju locekļi, biroju vai aģentūru vadītāji vai iestāžu, organizāciju, biroju vai aģentūru darbinieki, uz kuriem neattiecas Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumi un pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība (“Civildienesta noteikumi”).”
- 3 Šīs regulas 2. pantā bija precizēts:

“Šajā regulā “administratīva izmeklēšana” (še turpmāk “izmeklēšana”) ir visas inspekcijas, pārbaudes un citi pasākumi, ko Biroja darbinieki veic, pildot savus pienākumus saskaņā ar 3. un 4. pantu, lai sasniegtu 1. pantā izklāstītos mērķus un lai vajadzības gadījumā konstatētu izmeklējamu darbību nelikumību. Šī izmeklēšana neietekmē dalībvalstu pilnvaras ierosināt krimināllietas.”

- 4 Šīs regulas 3. un 4. pantā bija paredzēti noteikumi, kas bija piemērojami respektīvi attiecībā uz *OLAF* ārējo un iekšējo izmeklēšanu.
- 5 Šīs pašas regulas 6. pantā bija precizēts, ka izmeklēšanu vada Biroja direktors.
- 6 Regulas Nr. 1073/1999 9. panta 1. punkts bija formulēts šādi:

“Kad pabeigta Biroja veiktā izmeklēšana, Birojs direktora vadībā sagatavo ziņojumu, kurā norāda konstatētos faktus, finanšu zaudējumus, ja tādi ir, un izmeklēšanas secinājumus, tostarp Biroja direktora ieteikumus par turpmāku rīcību.”

- 7 Šīs regulas 11. panta 1. un 6.–8. punktā bija paredzēts:

“1. Uzraudzības komiteja stiprina Biroja neatkarību, pastāvīgi uzraugot izmeklēšanas uzdevumu īstenošanu.

Pēc direktora lūguma vai pēc savas ierosmes komiteja nodod direktoram atzinumus, kas attiecas uz Biroja darbību, tomēr neiejaucoties kārtējās izmeklēšanas darbā.

[..]

6. Uzraudzības komiteja ievēl priekšsēdētāju. Tā izstrādā savu reglamentu. [..]

7. Direktors katru gadu nosūta Uzraudzības komitejai [..] Biroja darbības programmu. Direktors informē komiteju par gadījumiem, kad informācija jānosūta dalībvalsts tiesu iestādēm.

8. Uzraudzības komiteja par savu darbību pieņem vismaz vienu ziņojumu gadā, ko tā nosūta iestādēm. Komiteja par Biroja veikto izmeklēšanu un par rīcību sakarā ar to var iesniegt ziņojumus Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un Revīzijas palātai.”

Lēmums 1999/396/EK, EOTK, Euratom

8. Komisijas Lēmuma 1999/396/EK, EOTK, Euratom (1999. gada 2. jūnijs) par noteikumiem iekšējās izmeklēšanas veikšanai sakarā ar krāpšanas, korupcijas un citu Kopienas interesēm kaitējošu prettiesisku darbību novēršanu (OV 1999, L 149, 57. lpp.) 4. panta pirmajā daļā ir noteikts:

“Ja ir konstatēta kāda Komisijas locekļa, ierēdņa vai cita darbinieka iespējama personiska saistība ar lietu, attiecīgā persona ātri jāinformē, ja vien tas nevar traucēt izmeklēšanu. Nekādā ziņā pēc izmeklēšanas pabeigšanas nedrīkst izdarīt secinājumus, kuros minēts kāda konkrēta Komisijas locekļa, ierēdņa vai cita darbinieka vārds, ja iesaistītajai personai nav dota iespēja paust savu viedokli par visiem faktiem, kas uz viņu attiecas.”

OLAF Uzraudzības komitejas reglaments

9. OLAF Uzraudzības komitejas reglamenta (OV 2011, L 308, 114. lpp.) 13. panta 5. punktā ir noteikts:

“Gadījumus, kuros nepieciešams sūtīt informāciju dalībvalsts tiesu iestādēm, izskata, pamatojoties uz OLAF ģenerāldirektora sniegtajiem datiem un saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1073/1999. Uz šā pamata veic arī turpmākos kontroles pasākumus.

Jo īpaši, pirms informācija tiek nosūtīta, Uzraudzības komiteja pieprasa pieeju attiecīgajām izmeklēšanām, lai pārliecinātos, vai tiek ievērotas pamattiesības un procesuālās garantijas. Tiklīdz sekretariāts ir saņēmis piekļuvi dokumentiem termiņā, kas nodrošina šīs funkcijas ievērošanu, referenti, kas iecelti, lai izvērtētu lietas, sagatavo savus ziņojumus komitejas plenārsēdei. [..]

Komiteja ieceļ referentus, lai izvērtētu izmeklēšanas un, ja nepieciešams, pieņemtu atzinumu.”

Regula (EK, Euratom) Nr. 883/2013

10. Regula (EK) Nr. 1073/1999 ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu Nr. 883/2013 (ES, Euratom) (2013. gada 11. septembris) par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF), un ar ko atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1073/1999 un Padomes Regulu (Euratom) Nr. 1074/1999 (OV 2013, L 248, 1. lpp.).

11. Regulas Nr. 883/2013 7. panta 4. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Ja izmeklēšana ietver gan ārējas izmeklēšanas, gan iekšējas izmeklēšanas elementus, piemēro attiecīgi 3. un 4. pantu.”

OLAF norādījumi personālam par izmeklēšanas procedūrām

12 *OLAF* norādījumu personālam par izmeklēšanas procedūrām redakcijā, kas bija piemērojama faktu norises laikā (turpmāk tekstā – “*OLAF* norādījumi”), 5. pantā bija noteikts:

“1. Ja vajadzīgs, Izmeklēšanas atlases un pārbaudes nodaļa var sazināties ar avotu un attiecīgo ES iestādi, struktūru, biroju vai aģentūru, lai saņemtu paskaidrojumus un sīkāku dokumentāciju saistībā ar sākotnējo informāciju. Tā var arī pārbaudīt *OLAF* pieejamās datubāzes un citus avotus. Ja atlases procedūras vajadzībām ir nepieciešams ievākt papildu informāciju, Izmeklēšanas atlases un pārbaudes nodaļa tostarp var izmantot šādus līdzekļus:

- a) vākt dokumentus un informāciju,
- b) vākt informāciju operatīvajās sanāksmēs,
- c) uzklaut ikvienas personas paziņojumu, kura var sniegt būtisku informāciju,
- d) veikt faktu noskaidrošanas apmeklējumus dalībvalstīs.

2. Ja avots ir ziņotājs, Izmeklēšanas atlases un pārbaudes nodaļa 60 dienu laikā informē viņu par atbilstīgai rīcībai vajadzīgo laiku.

3. Atzinumu par izmeklēšanas vai koordinēšanas lietas sākšanu balsta uz to, vai informācija ir *OLAF* rīcības kompetences jomā, vai informācija ir pietiekama, lai pamatotu izmeklēšanas vai koordinēšanas lietas sākšanu, un vai tā atbilst ģenerāldirektora noteiktajām *OLAF* izmeklēšanas politikas prioritātēm.

4. Novērtējot, vai *OLAF* ir kompetents rīkoties, ņem vērā attiecīgās ES regulas, lēmumus, iestāžu nolīgumus un citus juridiskos instrumentus, kas attiecas uz ES finanšu interešu un citu ES interešu aizsardzību. Izvērtējot, vai informācija ir pietiekama, lai sāktu izmeklēšanas vai koordinēšanas lietu, ņem vērā avota uzticamību un apgalvojumu ticamību. Pamatojot izmeklēšanas vai koordinēšanas lietas sākšanu, turklāt ņem vērā visu atlases procedūrā savāktu informāciju. Izmeklēšanas politikas prioritātes nosaka kritērijus, kas jāpiemēro, lai novērtētu, vai informācija atbilst vai neatbilst atzītai izmeklēšanas prioritātei.

5. Izmeklēšanas atlases un pārbaudes nodaļa sniedz atzinumu ģenerāldirektoram par lietas sākšanu vai nesākšanu divu mēnešu laikā pēc saņemtās informācijas reģistrēšanas. [Šeit un turpmāk neoficiāls tulkojums].”

13 *OLAF* norādījumu 11. panta 6. punktā bija precizēts:

“Pēc tam, kad ģenerāldirektors ir izdevis rakstisku dokumentu, kurā norādīta viņu identitāte un statuss, kā arī izmeklēšanas darbība, kādu viņi ir pilnvaroti veikt, izmeklēšanas nodaļas darbinieki veic šādas izmeklēšanas darbības:

- a) attiecīgo personu iztaujāšanu,
- b) telpu inspekciju;
- c) pārbaudes uz vietas;
- d) kriminālistikas operācijas;
- e) pārbaudes un inspekcijas, uz kurām attiecas nozarei specifiski noteikumi.”

14 *OLAF* norādījumu 12. panta 3. punktā bija noteikts:

“Ja izmeklēšanas nodaļa paredz, ka būs jāveic izmeklēšanas darbība ārpus esošās izmeklēšanas jomas vai koordinēšanas lietas, tā iesniedz Izmeklēšanas atlasē un pārbaudes nodaļai lūgumu paplašināt šo jomu. Izmeklēšanas atlasē un pārbaudes nodaļa pārbauda jomas paplašināšanas ierosinājumu un sniedz atzinumu ģenerāldirektoram, kurš uz tā pamata pieņem lēmumu.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 15 Ar Eiropadomes Lēmumu 2010/80/ES (2010. gada 9. februāris), ar ko ieceļ Eiropas Komisiju (OV 2010, L 38, 7. lpp.), prasītājs *J. Dalli* tika iecelts par Komisijas locekli uz laikposmu no 2010. gada 10. februāra līdz 2014. gada 31. oktobrim. Komisijas priekšsēdētājs viņam piešķīra veselības un patērētāju tiesību aizsardzības komisāra portfeli.
- 16 2012. gada 25. maijā, pēc tam, kad 2012. gada 21. maijā Komisija bija saņēmusi sabiedrības *Swedish Match* (turpmāk tekstā – “sūdzības iesniedzēja”) sūdzību, kurā bija ietverti apgalvojumi par *J. Dalli* rīcību, *OLAF* uzsāka izmeklēšanu (turpmāk tekstā – “*OLAF* izmeklēšana”).
- 17 2012. gada 16. jūlijā un 17. septembrī *OLAF* uzklusija *J. Dalli*.
- 18 2012. gada 15. oktobrī *OLAF* ziņojums tika nosūtīts Komisijas ģenerālsekretāram, adresēts šīs iestādes priekšsēdētājam. Šim ziņojumam bija pievienota vēstule, kuru bija parakstījis *OLAF* ģenerāldirektors (turpmāk tekstā – “*OLAF* direktors”) un kurā bija apkopoti galvenie izmeklēšanas secinājumi.
- 19 2012. gada 16. oktobrī *J. Dalli* tikās ar Komisijas priekšsēdētāju. Pēc tam, tajā pašā dienā, pēdējais minētais informēja Maltas Republikas premjerministru, kā arī Eiropas Parlamenta priekšsēdētāju un Eiropas Savienības Padomes prezidentu par *J. Dalli* atkāpšanos no amata. Komisija arī publicēja paziņojumu preseī, pavēstot par šo atkāpšanos no amata.
- 20 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 24. decembrī, *J. Dalli* cēla prasību atcelt “Komisijas priekšsēdētāja 2012. gada 16. oktobra mutisku lēmumu par tūlītēju [viņa] amata pilnvaru izbeigšanu” un atlīdzināt viņam nodarīto morālo kaitējumu simboliska 1 EUR apmērā un provizoriski atlīdzināt mantisko kaitējumu 1 913 396 EUR apmērā.
- 21 Šī prasība tika noraidīta ar Vispārējās tiesas 2015. gada 12. maija spriedumu *Dalli/Komisija* (T-562/12, EU:T:2015:270).
- 22 Runājot, pirmkārt, par prasījumiem attiecībā uz tiesību akta atcelšanu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs bija mutiski paziņojis par savu atkāpšanos no amata, nesaņēmis Komisijas priekšsēdētāja pieprasījumu LES 17. panta 6. punkta izpratnē. Tā kā šī pieprasījuma, kas bija apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdētais tiesību akts, esamība netika konstatēta, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka prasība atcelt tiesību aktu ir jānoraida kā nepieņemama.
- 23 Otrkārt, attiecībā uz prasījumiem par kaitējuma atlīdzību Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, tā kā tā bija norādījusi, ka šādas prasības esamība nav tikusi konstatēta, attiecībā uz šo iestādi šajā ziņā nevar tikt konstatēts nekāds prettiesiskums. Attiecībā uz prasījumos par tiesību akta atcelšanu pakārtoti apgalvoto piekrišanas neesamību Vispārējā tiesa norādīja, ka tā nav pierādīta. No tā šī tiesa secināja, ka *J. Dalli* apgalvojumi attiecībā uz Komisijas vai tās priekšsēdētāja nepareizu rīcību nav pierādīti un līdz ar to prasījumus par kaitējuma atlīdzību noraidīja kā nepamatotus.
- 24 2015. gada 21. jūnijā *J. Dalli* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību. Šī apelācijas sūdzība tika noraidīta ar 2016. gada 14. aprīļa rīkojumu *Dalli/Komisija* (C-394/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:262).

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 25 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 28. jūnijā, *J. Dalli* cēla prasību, lūdzot piespriest Komisijai izmaksāt viņam kompensāciju, kura bija provizoriski novērtēta 1 000 000 EUR apmērā kā atlīdzību par kaitējumu, kas viņam esot nodarīts Komisijas un *OLAF* apgalvoti prettiesiskās rīcības dēļ saistībā ar viņa kā Komisijas locekļa pienākumu izpildes izbeigšanu 2012. gada 16. oktobrī.
- 26 Prasības pamatošanai *J. Dalli* norādīja septiņus iebildumus par *OLAF* rīcības prettiesiskumu, kuri attiecās uz, pirmkārt, lēmuma par izmeklēšanas uzsākšanu prettiesiskumu, otrkārt, nepilnībā izmeklēšanas raksturojumā un tās paplašināšanā, treškārt, principu pārkāpumiem pierādījumu iegūšanas un sagrozišanas, kā arī viltošanas jomā, ceturtkārt, tiesību uz aizstāvību, Lēmuma 1999/396 4. panta un *OLAF* norādījumu personālam 18. panta pārkāpumu, piektkārt, Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 7. punkta un *OLAF* Uzraudzības komitejas reglamenta 13. panta 5. punkta pārkāpumu, sestkārt, nevainīguma prezumpcijas principa, Regulas Nr. 1073/1999 8. panta, LESD 339. panta un tiesību uz personas datu aizsardzību pārkāpumu un, septītkārt, šīs regulas 4. panta, Lēmuma 1999/396 4. panta un Saprašanās memoranda par rīcības kodeksu informācijas apmaiņas nodrošināšanai saprātīgā laikā starp *OLAF* un Komisiju par *OLAF* iekšējo izmeklēšanu Komisijā pārkāpumu. *J. Dalli* izvirzīja arī divus iebildumus par Komisijas rīcības prettiesiskumu.
- 27 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 13. septembrī, Komisija izvirzīja iebildi par nepieņemamību.
- 28 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa, noraidījusi šo iebildi par nepieņemamību, noraidīja visus *J. Dalli* izvirzītos iebildumus pret *OLAF* un Komisiju.
- 29 Turklāt Vispārējā tiesa *ad abundantiam* konstatēja, ka *J. Dalli* nav pierādījis ne pietiekami tiešas cēloņsakarības pastāvēšanu starp pārņemto rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem, ne minēto zaudējumu esamību.
- 30 Līdz ar to Vispārējā tiesa *J. Dalli* celto prasību pilnībā noraidīja.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 31 Ar apelācijas sūdzību *J. Dalli* lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
  - piespriest atlīdzināt kaitējumu, tostarp morālo kaitējumu, kas viņam esot nodarīts un varētu tikt provizoriski novērtēts 1 000 000 EUR apmērā, un
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.
- 32 Komisija lūdz Tiesu:
- apelācijas sūdzību noraidīt un
  - piespriest *J. Dalli* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā.

Par apelācijas sūdzību

- 33 *J. Dalli* izvirza septiņus pamatus. Pirmais līdz sestais pamats attiecas uz pirmajā instancē izvirzīto pirmo sešu iebildumu par *OLAF* rīcību noraidīšanu. Septītais pamats attiecas uz Vispārējās tiesas konstatējumiem par apgalvoto zaudējumu reālo raksturu un cēloņsakarību starp šīs iestādes rīcību un kaitējumu, uz ko atsaucas.
- 34 Iesākumā Komisija precizē, ka, lai gan procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ tā nav uzskatījusi par lietderīgu iesniegt pretapelācijas sūdzību, tā tomēr uzskata, ka prasība pirmajā instancē bija jānoraida kā nepieņemama un ka Tiesa varētu pēc savas ierosmes pārbaudīt kļūdu, ko šajā jautājumā ir pieļāvuši Vispārējā tiesa.
- 35 Šajā ziņā Tiesa uzskata, ka šajā lietā uzreiz ir jālemj par lietas būtību (pēc analogijas skat. spriedumus, 2007. gada 23. oktobris, Polija/Padome, C-273/04, EU:C:2007:622, 33. punkts, un 2013. gada 7. marts, Šveice/Komisija, C-547/10 P, EU:C:2013:139, 47. punkts).
- 36 Turklāt Komisija apgalvo, ka visi *J. Dalli* norādītie pamati ir neefektīvi.

Par visu pamatu neefektivitāti

Lietas dalībnieku argumenti

- 37 Komisija norāda, ka Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti trīs nosacījumi, proti, iestādei pārmestā rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir reāli un pastāv cēloņsakarība starp šo rīcību un šiem zaudējumiem. Ja viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida un abi pārējie nosacījumi nav jāizvērtē.
- 38 Tomēr pirmais līdz sestais apelācijas sūdzības pamatošanai izvirzītais pamats attiecoties uz *OLAF* pārmesto rīcību, savukārt septītais pamats esot tikai par morālā kaitējuma esamību. Komisija uzskata, ka *J. Dalli* tādējādi nav izvirzījis nevienu pamatu attiecībā uz nosacījumu par cēloņsakarības pastāvēšanu starp *OLAF* rīcību un apgalvoto kaitējumu. Tās ieskatā *J. Dalli* nevar apgalvot, ka septītais pamats attiecas arī uz šo cēloņsakarību, jo apelācijas sūdzībā ietvertajā argumentācijā, kas ir izvēsta, lai pamatotu šo pamatu, viņš norādot konkrēti uz pārsūdzētā sprieduma 225. punktu, kurš attiecoties tikai uz kaitējumu, un neapstrīdot pārsūdzētā sprieduma 224. punktā ietvertos motīvus par cēloņsakarības neesamību.
- 39 No tā izrietot, ka *J. Dalli* norādītie pamati neliek apšaubīt motīvu, kurā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka cēloņsakarība starp *OLAF* rīcību un *J. Dalli* apgalvoto kaitējumu nav pierādīta. Ņemot vērā, ka ar šo motīvu pietiekot, lai pamatotu pārsūdzētā sprieduma rezolutīvo daļu, šie pamati esot neefektīvi un šī iemesla dēļ apelācijas sūdzība esot jānoraida pilnībā.
- 40 *J. Dalli* lūdz šo argumentāciju noraidīt.

Tiesas vērtējums

- 41 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības ārpuslīgumiskās atbildības LESD 340. panta otrās daļas izpratnē iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir izpildīts nosacījumu kopums, proti, Savienības iestādei pārmestā rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir reāli un starp šīs iestādes rīcību un kaitējumu, uz ko atsaucas, pastāv cēloņsakarība (spriedums, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība, C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 147. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 42 Kā Tiesa jau ir atzinusi, ja kāds no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir jānoraida pilnībā un pārējie Savienības ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumi nav jāizvērtē (spriedums, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība, C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 148. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā lietā nav strīda par to, ka *J. Dalli* norādītie pamati attiecas uz nosacījumiem par *OLAF* pārmestās rīcības prettiesiskumu un *J. Dalli* minēto zaudējumu reālo raksturu. Lietas dalībnieki turpretim nav vienisprātis par to, vai apelācijas sūdzības pamatošanai izvirzītais septītais pamats daļēji attiecas arī uz nosacījumu cēloņsakarības pastāvēšanu starp šo rīcību un šiem zaudējumiem.
- 44 Šajā ziņā, pirmkārt, no tā, ka *J. Dalli* septītā pamata pamatošanai izvērstajā argumentācijā ir minējis tikai pārsūdzētā sprieduma 225. punktu, Komisija nevar secināt, ka ar šo pamatu viņš neapstrīd Vispārējās tiesas konstatējumus par cēloņsakarības pastāvēšanu starp *OLAF* rīcību un kaitējumu, uz ko atsaucas.
- 45 Pirmām kārtām, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 224. punktā nav veikusi pilnīgu šī nosacījuma pārbaudi. Vispārējā tiesa šajā punktā ir tikai konstatējusi ka *J. Dalli* nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas ļautu pierādīt apgalvotā morālā kaitējuma esamību, un ir noraidījusi saiknes pastāvēšanu starp viņa pienākumu izpildes izbeigšanu Komisijā un kaitējumu, uz kuru atsaucas. Tā turpretim nav vispārīgi konstatējusi, ka *J. Dalli* nav pierādījis saiknes pastāvēšanu starp *OLAF* rīcību un šo kaitējumu.
- 46 Otrām kārtām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 225. punktā ir paudusi uzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nav pierādījis, ka “pārmestā rīcība tās smaguma dēļ varēja viņam radīt [...] zaudējumus”. Tādējādi Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *J. Dalli* nav pierādījis ne zaudējumu esamību, ne cēloņsakarības pastāvēšanu starp šo rīcību un zaudējumiem.
- 47 Secinājums, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējs nav pierādījis pietiekami tiešas cēloņsakarības pastāvēšanu starp pārmesto rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem, ir ietverts tikai pārsūdzētā sprieduma 226. punktā.
- 48 Otrkārt, ar septīto pamatu *J. Dalli* it īpaši apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, neņemdamā vērā Savienības tiesu judikatūru, no kuras izriet, ka tad, ja persona tiek publiski saistīta ar pārkāpumu vai ja tiek plaši izplatīti to aizskaroši vērtējumi, tās reputācijas aizskārums dēļ tai tiek nodarīts morālais kaitējums.
- 49 Tādējādi ar šo pamatu *J. Dalli* apgalvo, ka pietiek noteikt, ka pastāv šāda iestāžu rīcība, lai konstatētu gan zaudējumu esamību, gan cēloņsakarību starp šo rīcību un šiem zaudējumiem.
- 50 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka ar septīto pamatu *J. Dalli* apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru cēloņsakarība starp *OLAF* rīcību un apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoto kaitējumu nav pierādīta. Līdz ar to Komisijas arguments, kas attiecas uz visu *J. Dalli* apelācijas sūdzības pamatošanai norādīto pamatu neefektivitāti, ir jānoraida.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz lēmumu uzsākt izmeklēšanu

Par pirmā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 51 Ar pirmā pamata pirmo daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 56.–58. punktā atzīdama, ka ne Regulas Nr. 1073/1999 1. panta 3. punkts, ne *OLAF* norādījumu 5. pants nav Savienības tiesību normas, ar kurām tiek piešķirtas tiesības privātpersonām.
- 52 Ar pirmo no šīm tiesību normām esot skaidri un precīzi noteikts *OLAF* pienākums uzsākt izmeklēšanu tikai “pietiekami nopietnu aizdomu” un “nopietnu jautājumu [smagu nodarījumu]” gadījumā. Šāda pienākuma esamību, kas aizsargājot personas, uz kurām var attiekties *OLAF* izmeklēšana, Tiesa esot apstiprinājusi 2003. gada 10. jūlija spriedumā Komisija/ECB (C-11/00, EU:C:2003:395) un 2003. gada 10. jūlija spriedumā Komisija/EIB (C-15/00, EU:C:2003:396).
- 53 Attiecībā uz otro no minētajām tiesību normām – ar to *OLAF* izmeklēšanas uzsākšana esot padarīta atkarīga no virknes skaidru un precīzu nosacījumu izpildes. Tā kā tā tādējādi rada sekas trešām personām, tās kā vispārīgas vai iekšējas normas statuss neizslēdzot, ka ar to varot tikt piešķirtas tiesības privātpersonām.
- 54 Komisija lūdz pirmā pamata pirmo daļu noraidīt kā nepamatotu vai katrā ziņā neefektīvu.

– Tiesas vērtējums

- 55 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu izvirzītie Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumi tostarp ietver prasību par tādas tiesību normas pietiekami būtisku pārkāpumu, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām (spriedums, 2017. gada 30. maijs, *Safa Nicu Sepahan /Padome*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 56. punktā ir atzinusi, ka Regulas Nr. 1073/1999 1. panta 3. punkts nevar tikt uzskatīts par šādu tiesību normu, jo tajā ir tikai izklāstīti *OLAF* mērķi un uzdevumi saistībā ar administratīvo izmeklēšanu.
- 57 Nevar piekrist *J. Dalli* izvirzītajam argumentam, saskaņā ar kuru šajā vērtējumā esot pieļauta tiesību kļūda, jo tajā neesot ņemts vērā fakts, ka ar šo tiesību normu *OLAF* izmeklēšanas uzsākšana esot pakļauta divu nosacījumu izpildei, proti, “pietiekami nopietnu aizdomu” un “nopietnu jautājumu [smagu nodarījumu]” esamībai.
- 58 Pirmām kārtām, minētajā tiesību normā ir precizēts, ka *OLAF* veic administratīvu izmeklēšanu “lai [...] izmeklētu nopietnus jautājumus [smagus nodarījumus]”, kas var būt cēlonis [disciplinārlietai vai krimināl]lietai. Tā kā saskaņā ar šo pašu tiesību normu *OLAF* izmeklēšanas mērķis ir izmeklēt smagus nodarījumus, šādu nodarījumu neesamība nevar tikt uzskatīta par priekšnosacījumu šādas izmeklēšanas uzsākšanai.
- 59 Otrām kārtām, lai gan no Tiesas judikatūras patiešām izriet, ka *OLAF* izmeklēšanu var uzsākt tikai tad, ja pastāv pietiekami nopietnas aizdomas par krāpšanas vai korupcijas nodarījumiem vai citām prettiesiskām darbībām, kas var ietekmēt Savienības finanšu intereses (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2003. gada 10. jūlijs, Komisija/ECB, C-11/00, EU:C:2003:395, 141. punkts, un 2003. gada 10. jūlijs, Komisija/EIB, C-15/00, EU:C:2003:396, 164. punkts), kā ir norādīts ģenerāladvokāta secinājumā 50. punktā, šis nosacījums neizriet no Regulas Nr. 1073/1999 1. panta 3. punkta, kurā turklāt nav atsauces uz jēdzienu “pietiekami nopietnas aizdomas”.

- 60 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 57. punktā ir atzinusi, ka *OLAF* norādījumu 5. pants nav tiesību norma, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām, pamatodamās uz šo norādījumu kvalifikāciju par “iekšējiem noteikumiem”, kā arī uz apstākli, ka šajā pantā ir aprakstīta *OLAF* iekšienē ieviestā atlases procedūra, lai nodrošinātu, ka tā izmeklēšana tiek veikta loģiski un saskaņoti.
- 61 No tā izriet, ka Vispārējās tiesas šajā punktā sniegtais vērtējums nav pamatots vienīgi ar minētā panta kvalifikāciju par “iekšēju noteikumu”, bet ir balstīts arī uz tā saturu.
- 62 No paša *OLAF* norādījumu 5. panta formulējuma izriet, ka tā mērķis ir noteikt atlases procedūrā *OLAF* direktoram paredzētā atzinuma izdošanas nosacījumus un tajā ir uzskaitīti elementi, kas ir jāņem vērā šajā procedūrā, nenosakot priekšnosacījumus *OLAF* izmeklēšanas uzsākšanai.
- 63 Šajos apstākļos *J. Dalli* nevar pamatoti apgalvot, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka šis pants nav tiesību norma, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām.
- 64 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par pirmā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 65 Ar pirmā pamata otro daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir nepamatoti atzinusi, ka nav pārkāpts rūpības pienākums.
- 66 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 68. punktā Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus, neprecizēdama, ka “ļoti īsais termiņš” vai “īsais termiņš” starp sūdzībā ietvertās informācijas nosūtīšanu un lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu bija nevis viena diena, bet gan dažas stundas.
- 67 Otrkārt, pretēji tam, kas izriet no šī 68. punkta, no Izmeklēšanas atlases un pārbaudes nodaļas atzinuma nevarot secināt, ka šī nodaļa ir veikusi izziņu attiecībā uz sūdzības iesniedzēju un vēl divām aizdomās turētajām personām, jo *OLAF* Uzraudzības komiteja (turpmāk tekstā – “Uzraudzības komiteja”) esot norādījusi, ka tā nav atradusi nekādus pierādījumus, kas apliecinātu, ka *OLAF* būtu veicis citas pārbaudes, izņemot pārbaudi par sūdzībā norādīto personu un sabiedrību eksistenci. Tādējādi *OLAF* neesot veicis rūpīgo izvērtējumu, kas tam bija jāveic.
- 68 Treškārt, pārsūdzētais spriedums neesot pietiekami pamatots, jo tajā neesot izklāstīti iemesli, kuru dēļ Uzraudzības komitejas sniegtais atzinums nav ticis ņemts vērā.
- 69 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka *OLAF* bija veicis pietiekamu sūdzībā attiecībā uz *J. Dalli* izklāstīto apgalvojumu izvērtējumu, pirms tas nolēma uzsākt izmeklēšanu šajā sakarā.
- 70 Tādējādi Vispārējā tiesa neesot pietiekami izklāstījusi *J. Dalli* minētos faktiskos apstākļus un iemeslu, kāpēc tie nevarēja tikt novērtēti pirms izmeklēšanas uzsākšanas, lai gan bija iespējams veikt pārbaudes tostarp attiecībā uz sūdzības iesniedzējas ieņemto nostāju lietās, kuras izskatīja *J. Dalli*, un šīs sūdzības iesniedzējas attiecībām ar Komisiju.
- 71 Kļūdaini esot arī pārsūdzētā sprieduma 73. punktā sniegtais Vispārējās tiesas novērtējums, saskaņā ar kuru *OLAF* var uzsākt izmeklēšanu, pamatojoties uz sūdzībā izklāstīto informāciju, ja tā ir precīza un detalizēta, neveicot vajadzīgās pārbaudes, lai novērtētu šo apgalvojumu ticamību. Tāpat Vispārējai tiesai šī sprieduma 74. punktā esot bijis jāatzīst, ka *OLAF* bija pienākums pārliecināties par interešu konflikta neesamību, pat ja šāds konflikts acīmredzami neizrietēja no saņemtās informācijas.

72 Komisija lūdz pirmā pamata otro daļu noraidīt kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

– Tiesas vērtējums

- 73 Pirmkārt, runājot par *J. Dalli* apgalvojumu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 68. punktā esot sagrozījusi faktiskos apstākļus, ir jāatgādina – kā izriet no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, apelācijas sūdzību iesniedz tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt nozīmīgos faktus, kā arī novērtēt pierādījumus. Šo faktu un šo pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozišanas gadījumus, tādējādi nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir jāpārbauda Tiesai apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2020. gada 28. maijs, *Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos*/Komisija, C-309/19 P, EU:C:2020:401, 10. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 Pārsūdzētā sprieduma 68. punktā Vispārējā tiesa nav precīzi minējusi, cik ilgs bija laikposms, kas pagāja starp informācijas saņemšanu no Komisijas un *OLAF* izmeklēšanas uzsākšanu.
- 75 Tomēr, tā kā piemērojamajos noteikumos šajā ziņā nav noteikts nekāds obligāts termiņš, Vispārējai tiesai nevar pārnest, ka tā nav norādījusi precīzu laikposmu, kas pagāja starp šiem diviem notikumiem.
- 76 Attiecībā uz Vispārējās tiesas šajā punktā lietotajiem formulējumiem “ļoti īss termiņš” un “īsa termiņš”, tie nekādā ziņā nav nesaderīgi ar *J. Dalli* minēto laikposmu – dažām stundām. Līdz ar to ir jākonstatē, ka šo formulējumu izmantošana nevar būt faktisko apstākļu sagrozišana un par attiecīgā laikposma ilgumu nav jālemj.
- 77 Otrkārt, ar saviem apgalvojumiem, ka Vispārējā tiesa esot nepamatoti no Izmeklēšanas atlases un pārbaudes nodaļas atzinuma secinājusi, ka *OLAF* ir veicis izziņu attiecībā uz sūdzības iesniedzēju un divām no aizdomās turētajām personām, *J. Dalli* apšaubā Vispārējās tiesas izdarītos faktu vērtējumus pārsūdzētā sprieduma 68. punktā.
- 78 Tā kā šajos apgalvojumos nav minēta nekāda šo vērtējumu pamatā esošo faktisko apstākļu sagrozišana, tie saskaņā ar šī sprieduma 73. punktā atgādināto Tiesas judikatūru ir jānoraida kā nepieņemami. Katrā ziņā, ciktāl minētie apgalvojumi būtu jāsaprot tā, ka ar tiem tiek iebilsts pret Uzraudzības komitejas pieņemtā atzinuma sagrozišanu, ir jānorāda, ka apelācijas sūdzībā minētie izvilcumi no šī atzinuma nav pretrunā konstatējumiem, kurus Vispārējā tiesa ir izdarījusi šajā 68. punktā.
- 79 Treškārt, attiecībā uz apgalvoto pamatojuma nenorādīšanu pārsūdzētajā spriedumā, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pienākums norādīt pamatojumu Vispārējai tiesai neliek sniegt izklāstu, kurā tā vienu pēc otra izsmēloši izskatītu visu lietas dalībnieku pausto argumentāciju, un tāpēc Vispārējās tiesas pamatojums var tikt izteikts netieši, ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt iemeslus, kādēļ Vispārējā tiesa nav pieņēmusi to argumentus, un sniedz Tiesai pietiekamu informāciju, lai tā varētu veikt pārbaudi (spriedums, 2020. gada 25. jūnijs, *SATCEN/KF*, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 80 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 68. punktā ir minējusi elementus, kas tai ir likuši uzskatīt, ka *OLAF* ir veicis izziņu attiecībā uz sūdzības iesniedzēju un divām no aizdomās turētajām personām. Turklāt minētā sprieduma 69.–74. punktā tā ir izklāstījusi motīvus, kuru dēļ tā ir atzinusi, ka *OLAF* pirms izmeklēšanas uzsākšanas nebija pienākuma veikt papildu pārbaudes.
- 81 Ar šo pamatojumu pietiek, lai *J. Dalli* būtu iespējams saprast iemeslus, kuru dēļ viņa argumentācija tika noraidīta, un Tiesai veikt pārbaudi, bet Vispārējai tiesai nav konkrēti jāpauž nostāja par Uzraudzības komitejas pieņemto atzinumu.

- 82 Ceturtkārt, runājot par Vispārējās tiesas it kā pieļauto tiesību kļūdu attiecībā uz *OLAF* veikto nosūtītās informācijas izvērtējumu, ir jāatgādina, kā izriet no šī sprieduma 59. punkta, ka *OLAF* var uzsākt izmeklēšanu tikai tad, ja pastāv pietiekami nopietnas aizdomas par krāpšanas vai korupcijas nodarījumiem vai citām prettiesiskām darbībām, kas var apdraudēt Savienības finanšu intereses.
- 83 No šī nosacījuma izriet, ka tikai sūdzības nosūtīšana *OLAF* vien nevar pamatot izmeklēšanas uzsākšanu, ja *OLAF* neveic šajā sūdzībā ietverto apgalvojumu sākotnēju novērtējumu.
- 84 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 58. punkta, *OLAF* nav pienākuma veikt pārbaudes, kuru mērķis būtu pilnībā novērtēt šo apgalvojumu pamatotību pirms izmeklēšanas uzsākšanas, jo no Regulas Nr. 1073/1999 2. panta izriet, ka šīs izmeklēšanas mērķis tieši ir attiecīgā gadījumā pierādīt izmeklējamo darbību nelikumību. Atbilstoši šīs regulas 3. un 4. pantam *OLAF* ricībā esošie izmeklēšanas līdzekļi ļauj tai īstenot šo kontroli tikai pēc izmeklēšanas uzsākšanas.
- 85 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 70. un 71. punktā atzīdama, ka *OLAF* nebija pienākuma pirms izmeklēšanas uzsākšanas veikt saņemtās informācijas padziļinātu novērtējumu, bet, ka tai turpretim bija rūpīgi un objektīvi jāizvērtē visi attiecīgie elementi, it īpaši avota uzticamība, kā arī apgalvojumu ticamība, lai noteiktu, vai šī informācija bija pietiekama, lai pamatotu šīs izmeklēšanas uzsākšanu.
- 86 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 73. punktā varēja pamatoti uzskatīt, ka *OLAF* saņemtās informācijas precīzais un detalizētais raksturs bija tāds, lai *prima facie* pietiekami pierādītu šīs informācijas ticamību. Tāpat Vispārējā tiesa minētā sprieduma 74. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka *OLAF* nebija jāveic izziņa, lai pārbaudītu minētās informācijas avota uzticamību, ja lietas materiālos nebija elementu, kas acīmredzami ļautu izdarīt secinājumu par manipulācijas vai interešu konflikta esamību.
- 87 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 72. punktā uzskatīdama, ka *OLAF* pirms izmeklēšanas uzsākšanas nebija jāpauž nostāja par *J. Dalli* prasības pieteikumā pirmajā instancē minētajiem apstākļiem attiecībā uz sūdzības iesniedzējas ieņemto nostāju lietās, kuras izskatīja *J. Dalli*, un šīs sūdzības iesniedzējas attiecībām ar Komisiju.
- 88 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota. No tā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu, kas attiecas uz izmeklēšanas paplašināšanu

Par otrā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 89 Ar otrā pamata pirmo daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 84.–89. punktā, neievērojot Regulu Nr. 1073/1999, atzīdama, ka *OLAF* iekšēja izmeklēšana var tikt paplašināta, iekļaujot tajā elementus, uz kuriem attiecas šīs iestādes ārēja izmeklēšana. Viņš apgalvo, ka, lai gan Savienības likumdevējs Regulas Nr. 883/2013, ar kuru tika atcelta Regula Nr. 1073/1999, 7. panta 4. punktā ir skaidri paredzējis iespēju vienā izmeklēšanā ietvert ārējas izmeklēšanas un iekšējas izmeklēšanas aspektus, šāda iespēja neesot atļauta Regulā Nr. 1073/1999, kurā šādā gadījumā esot noteikts pienākums uzsākt divas atsevišķas izmeklēšanas.
- 90 Komisija lūdz otrā pamata pirmo daļu noraidīt kā nepamatotu vai katrā ziņā neefektīvu.

– Tiesas vērtējums

- 91 Regulā Nr. 1073/1999 ir veikta nošķiršana starp ārējo izmeklēšanu, ko veic uz vietas dalībvalstīs un trešās valstīs, un iekšējo izmeklēšanu, kuru veic Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās. Šo divu veidu izmeklēšanas ir regulētas attiecīgi šīs regulas 3. un 4. pantā.
- 92 Lai lemtu par *J. Dalli* argumentu, kas attiecas uz nelikumīgu *OLAF* izmeklēšanas jomas paplašināšanu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84. punktā konstatēja, ka Regulā Nr. 1073/1999 nav ietverta neviena tiesību norma par “iespēju paplašināt iekšējas izmeklēšanas apjomu, to paplašinot līdz ārējas izmeklēšanas apjomam, un otrādi”. Minētā sprieduma 86. punktā tā piebilda, ka nepiešķirt *OLAF* direktoram pilnvaras veikt šādu paplašināšanu būtu pretrunā *OLAF* noteiktajiem mērķiem, kā arī tā neatkarībai. Minētā sprieduma 87. punktā tā arī uzsvēra, ka šāda paplašināšanas iespēja ir tieši paredzēta *OLAF* norādījumu 12. panta 3. punktā.
- 93 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Vispārējās tiesas motīvos attiecībā uz Regulas Nr. 1073/1999 normu formulējuma analīzi nav pieļautas nekādas kļūdas.
- 94 Turpinājumā ir jākonstatē, ka Vispārējās tiesas sniegtā šo tiesību normu interpretācija *OLAF* noteikto mērķu gaismā var veicināt *OLAF* darbības efektivitāti, jo tā ļauj tam vienas un tās pašas procedūras ietvaros veikt izmeklēšanas darbības gan Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās, gan ārpus tām, lai savāktu visus pierādījumus, kas ļauj novērtēt *OLAF* izmekljamās rīcības likumību.
- 95 Visbeidzot, nevar uzskatīt, ka tādu darbību apvienošana vienas un tās pašas procedūras ietvaros, uz kurām attiecas ārēja izmeklēšana un iekšēja izmeklēšana, varētu atņemt ieinteresētajām personām procesuālās garantijas vai, plašāk, liegt katrai no šīm darbībām piemērot noteikumus, kuros ir regulēta *OLAF* darbība.
- 96 Līdz ar to no fakta, ka Savienības likumdevējs Regulas Nr. 883/2013 7. panta 4. punktā ir tieši paredzējis, ka *OLAF* izmeklēšana var ietvert ārējus un iekšējus elementus, neizriet, ka šāda iespēja būtu izslēgta ar Regulu Nr. 1073/1999. Gluži pretēji, ņemot vērā šī sprieduma iepriekšējos punktus ietvertos apsvērumus, ir jākonstatē, ka šajā 7. panta 4. punktā ir tikai daudz skaidrāk pausti principi, kas jau bija piemērojami saskaņā ar Regulu Nr. 1073/1999, un ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka “izmeklēšanas apjoma paplašināšana pati par sevi [nebija] prettiesiska”.
- 97 No tā izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otrā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 98 Ar otrā pamata otro daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi prasības pieteikumu pirmajā instancē, pārsūdzētā sprieduma 80. punktā norādīdama, ka viņš šajā prasības pieteikumā nav precīzi identificējis noteikumu, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām un kuru *OLAF* šajā lietā būtu pārkāpis. No tā 92.–96. punkta skaidri izrietot, ka runa ir par Regulas Nr. 1073/1999 3. un 4. pantu.
- 99 Komisija lūdz otrā pamata otro daļu noraidīt kā nepamatotu.

– Tiesas vērtējums

- 100 No šī pamata pirmās daļas izvērtējuma, kas veikts šī sprieduma 91.–97. punktā, izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84.–89. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka atbilstoši Regulai Nr. 1073/1999 OLAF varēja likumīgi paplašināt iekšējas izmeklēšanas apjomu, tajā iekļaujot elementus, uz kuriem attiecas ārēja izmeklēšana.
- 101 Turklāt *J. Dalli* nav apstrīdējis ne OLAF izmeklēšanas paplašināšanas nolūkā veiktās procedūras izvērtējumu, kas veikts pārsūdzētā sprieduma 91. un 92. punktā, ne arī secinājumu, kuru Vispārējā tiesa ir izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 93. punktā un saskaņā ar kuru *J. Dalli* nebija pierādījis, ka OLAF veiktās izmeklēšanas paplašināšana bija nelikumīga.
- 102 Līdz ar to, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa, kā apgalvo *J. Dalli*, būtu sagrozījusi prasības pieteikumu pirmajā instancē, pārsūdzētā sprieduma 80. punktā atzīdama, ka tajā nav precīzi identificēts noteikums, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām un kuru OLAF būtu pārkāpis, šī kļūda nevar likt apšaubīt *J. Dalli* pirmajā instancē iesniegtā otrā iebilduma, kas attiecas uz nepilnībām izmeklēšanas raksturojumā un tās paplašināšanā, noraidīšanu.
- 103 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka iebildumi, kas vērsti pret Vispārējās tiesas nolēmumā ietvertiem *ad abundantiam* motīviem, nevar būt pamats šī lēmuma atcelšanai un tādējādi ir neefektīvi (spriedums, 2020. gada 18. jūnijs, *Dovgan/EUIPO*, C-142/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:487, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 104 Līdz ar to otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā neefektīva un šis pamats ir jānoraida kopumā.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz pierādījumu savākšanu

Par trešā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 105 Ar trešā pamata pirmo daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas, izvērtējot pirmajā instancē izvirzīto trešo iebildumu attiecībā uz OLAF veikto pierādījumu savākšanu.
- 106 Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 103. punktā atzīdama, ka OLAF direktors varēja tieši piedalīties izmeklēšanā, lai gan, pirmām kārtām, Regulas Nr. 1073/1999 6. panta 1. punktā ir paredzēts vienīgi, ka viņam ir jāvada izmeklēšana, un, otrām kārtām, šī tiesā dalība apdraudētu viņa objektīvo objektivitāti, tādējādi pārkāpjot Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. pantu.
- 107 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 105. punktā esot nepamatoti uzskatījusi, ka valsts iestādes pārstāvju dalība izmeklēšanā neapdraud OLAF objektīvo objektivitāti, lai gan viens no šiem pārstāvjiem bija arī Uzraudzības komitejas loceklis. Ar to, ka šo dalību ir akceptējusi persona, uz kuru attiecas aplūkotā izmeklēšana, un ka nav konstatēts, ka minētā dalība būtu ietekmējusi izmeklēšanas norisi, nepietiekot, lai garantētu OLAF objektivitāti.
- 108 Treškārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 119. punktā esot pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka iejaukšanās privātajā dzīvē, ko rada telefona sarunas uztveršana, glabāšana un izmantošana, varētu tikt pamatota ar neapstrīdēšanu no Maltes iestāžu puses un lojālas sadarbības principu.

109 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 124. punktā esot nepamatoti uzskatījusi, ka par to, vai telefona sarunas ierakstīšana ir vai nav bijusi prettiesiska, nav jālemj, jo *J. Dalli* šajā sarunā nav piedalījies.

110 Komisija lūdz trešā pamata pirmo daļu noraidīt kā nepamatotu.

– *Tiesas vērtējums*

111 Pirmkārt, attiecībā uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, lemjot par *OLAF* direktora dalību izmeklēšanā, ir jāatgādina, ka Hartas 41. panta 1. punktā tostarp ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās, [kā arī birojos un aģentūrās].

112 No tā izriet, ka šīm iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām ir pienākums izpildīt objektivitātes prasību, ievērojot abas tās sastāvdaļas, t.i., pirmkārt, subjektīvo objektivitāti, saskaņā ar kuru neviens attiecīgās iestādes loceklis nedrīkst paust iepriekš izveidojušos uzskatus vai personīgus aizspriedumus, un, otrkārt, objektīvo objektivitāti, atbilstoši kurai iestādei ir jāsniedz pietiekamas garantijas, lai varētu izslēgt jebkādas leģitīmas šaubas attiecībā uz iespējamiem aizspriedumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. decembris, Spānija/Padome, C-521/15, EU:C:2017:982, 91. punkts, kā arī 2019. gada 27. marts, *August Wolff* un *Remedia*/Komisija, C-680/16 P, EU:C:2019:257, 27. punkts).

113 *OLAF* direktora loma izmeklēšanas veikšanā ir definēta Regulas Nr. 1073/1999 6. panta 1. punktā, kurā, kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 103. punktā, ir paredzēts, ka *OLAF* direktors vada izmeklēšanu.

114 Lai gan šī uzdevuma faktiskā izpilde šajā regulā nav konkrēti regulēta, no *OLAF* darbību rakstura izriet, ka šī izpilde noteikti ir saistīta ar prasību, lai *OLAF* direktoram būtu tiesības dot norādījumus par izmeklēšanu atbildīgās nodaļas darbiniekiem, lai virzītu to izmeklēšanas darbu, tostarp attiecīgā gadījumā uzdodot veikt noteiktas izmeklēšanas darbības.

115 Turklāt no *OLAF* norādījumu 11. panta 6. punkta izriet, ka noteiktas šajā tiesību normā uzskaitītās izmeklēšanas darbības var tikt veiktas tikai pēc tam, kad *OLAF* direktors ir iesniedzis rakstisku dokumentu, kurā tostarp ir norādīta izmeklēšanas darbība, kādu *OLAF* darbinieki ir pilnvaroti veikt. Tā tas ir it īpaši attiecīgo personu vai liecinieku iztaujāšanas, kā arī telpu inspekcijas un pārbaužu uz vietas gadījumā.

116 Tādējādi *OLAF* direktoram ir jāieņem aktīva loma izmeklēšanas veikšanā, kā izriet arī no Regulas Nr. 1073/1999 9. panta 1. punkta, kurā ir paredzēts, ka izmeklēšanas ziņojumu sagatavo viņa vadībā.

117 *J. Dalli* nav pierādījis, ka *OLAF* direktora tieša dalība noteiktās izmeklēšanas darbībās, kas var tikt saistīta ar tiesību normām, ar kurām viņam ir piešķirta šī aktīvā loma, varētu apdraudēt viņa objektīvo objektivitāti. Viņš turklāt nav apstrīdējis šo tiesību normu spēkā esamību.

118 Šajos apstākļos nevar uzskatīt, ka *J. Dalli* ir pierādījis, ka Vispārējās tiesas vērtējumā, kas ir ietverts pārsūdzētā sprieduma 103. punktā un saskaņā ar kuru šāda tieša dalība neapdraud izmeklēšanas objektivitāti, būtu pieļauta tiesību kļūda.

119 Otrkārt, runājot par valsts iestādes pārstāvja, kurš ir arī Uzraudzības komitejas loceklis, dalību Z. k-ga iztaujāšanā, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 1. punktā ir paredzēts, ka šī komiteja, pastāvīgi uzraugot izmeklēšanas uzdevumu izpildi, stiprina *OLAF* neatkarību. Pildot šo funkciju, tā tostarp var sniegt *OLAF* direktoram atzinumus par *OLAF* darbībām.

- 120 Tādējādi no šīs tiesību normas izriet, ka minētās komitejas locekļiem ir jāveic *OLAF* veiktās izmeklēšanas uzraudzības funkcija.
- 121 Ņemot vērā Uzraudzības komitejai uzticēto uzrauga lomu, tas, ka kāds no tās locekļiem ir tieši piedalījies *OLAF* izmeklēšanas darbības veikšanā, protams, var radīt leģitīmas šaubas par to, vai viņam, pildot savas uzraudzības funkcijas šajā komitejā, iespējams, nav bijis – pozitīvu vai negatīvu – aizspriedumu par attiecīgās izmeklēšanas darbības īstenošanas apstākļiem.
- 122 Tomēr, lai gan tādējādi varētu tikt ietekmēta Uzraudzības komitejas locekļa objektīvā objektivitāte, kad viņš pilda uzraudzības funkcijas šajā statusā, apstākļi, ka šai personai vēlāk var būt jāveic šāda uzraudzība, turpretim nevar radīt leģitīmas šaubas par viņa objektivitāti, piedaloties izmeklēšanas darbībā.
- 123 Līdz ar to, lai gan uz *J. Dalli* norādīto objektīvās objektivitātes trūkumu attiecīgā gadījumā varētu atsaukties saistībā ar Uzraudzības komitejas sniegto atzinumu par *OLAF* izmeklēšanu, tas nevar likt apšaubīt objektivitātes principa ievērošanu šajā izmeklēšanā un it īpaši izjautāšanā, kurā piedalījās šīs komitejas loceklis.
- 124 Tomēr *J. Dalli* argumentācijas, uz kuru attiecas pārsūdzētā sprieduma 105. punkts, mērķis bija apstrīdēt *OLAF* veiktās pierādījumu savākšanas, nevis Uzraudzības komitejas atzinuma likumību. Līdz ar to arguments, kas attiecas uz šajā punktā pieļautu tiesību kļūdu, ir jānoraida kā nepamatots.
- 125 Treškārt, arguments, kas ir vērsti pret pārsūdzētā sprieduma 119. punktu, atbilstoši šī sprieduma 103. punktā atgādinātajai Tiesas judikatūrai ir jānoraida kā neefektīvs, jo tas attiecas uz Vispārējās tiesas sniegtiem *ad abundantiam* motīviem.
- 126 Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vispārējā tiesa nevarēja noraidīt viņa argumentāciju, kuras mērķis bija pierādīt, ka Maltas iestāžu veiktā telefonsarunu sarakstu vākšana ir iejaukšanās privātajā dzīvē, pamatojoties uz to, ka Maltas iestādes nebija brīdinājušas *OLAF*, kā arī uz šo iestāžu pienākumu sadarboties ar *OLAF*, ja vien to palīdzība atbilst valsts tiesību aktiem. Tomēr viņš neapstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru *J. Dalli* nav pierādījis, ka *OLAF* būtu jāuzņemas atbildība par Maltas iestāžu īstenotās attiecīgās informācijas vākšanas kārtību.
- 127 Ceturtkārt, attiecībā uz kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 124. punktā uzskatīdama, ka *J. Dalli* tiesības uz privātās dzīves un saziņas konfidencialitātes neaizskaramību nav pārkāptas, jo viņš nepiedalījās 2012. gada 3. jūlija telefonsarunā, kura tika ierakstīta, ir jāatgādina, ka no šī sprieduma 55. punktā minētās Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības ārpuslīgumiskā atbildība var iestāties nevis jebkuras Savienības tiesību normas pietiekami būtiska pārkāpuma dēļ, bet tikai tādas tiesību normas pietiekami būtiska pārkāpuma dēļ, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām.
- 128 Šī ierobežojuma mērķis, neskarot piemērojamās tiesību normas attiecībā uz Savienības tiesību akta likumības novērtēšanu, ir šīs atbildības iestāšanās sašaurināt tikai līdz situācijām, kurās Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru prettiesiskā rīcība ir radījusi zaudējumus privātpersonai, aizskarot tās intereses, kas ir konkrēti aizsargātas ar Savienības tiesībām.
- 129 Tādējādi netiktu ievērots šī ierobežojuma uzdevums, ja tiktu atzīts, ka Savienības ārpuslīgumiskā atbildība varētu iestāties, lai atlīdzinātu zaudējumus, kas ir nodarīti privātpersonai, pārkāpjot tiesību normu, kura tai nerada nekādas tiesības, bet kuras mērķis ir piešķirt tiesības trešai personai.
- 130 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 124. punktā atzīdama, ka Savienības atbildība attiecībā uz *J. Dalli* saistībā ar tādu iespējamu trešo personu tiesību uz privātās dzīves un saziņas konfidencialitātes neaizskaramību pārkāpumu, kuru saruna ir tikusi noklausīta un ierakstīta, nevarēja iestāties.

131 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji neefektīva un daļēji nepamatota.

Par trešā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

132 Ar trešā pamata otro daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdas pierādījumu novērtējumā.

133 Pirmkārt, no pašiem *J. Dalli* bijušo darbinieku izteiktajiem komentāriem tikšanās laikā ar Eiropas Parlamenta deputātiem izrietot, ka *OLAF* darbinieki viņiem esot prasījuši pieturēties pie savas versijas par faktiem, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot atzinusi pārsūdzētā sprieduma 108. punktā.

134 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, minētā sprieduma 110. punktā atzīdama, ka starp divām tā paša telefonsarunas fragmenta satura pieraksta versijām pastāv tikai “neliela atšķirība”, lai gan vienā no šīm versijām esot atsauce uz faktu, ka *J. Dalli* ir pieprasījis noteiktu cenu, bet otrā esot norādīts uz pieprasījumu, ko esot izteikusi trešā persona.

135 Treškārt, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 111. punktā neesot varējusi pamatoti noraidīt to presē publicēto rakstu nozīmīgumu, kuru saturu Komisija neesot apstrīdējusi, lai gan tie paši par sevi esot pierādījumi par apstākļiem, kādos notika K. k-dzes iztaujāšana. Tas, ka K. k-dze parakstīja protokolu, kurš neliek apšaubīt viņas iztaujāšanas apstākļus, neesot noteicoši, jo no šiem presē publicētajiem rakstiem skaidri izrietot, ka viņai šo protokolu esot nācies parakstīt bez iespējas to pārlasīt.

136 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa neesot izmantojusi *J. Dalli* iesniegtos pierādījumus par *OLAF* veikto 2012. gada 3. jūlija telefonsarunas ierakstīšanu. Tā arī esot nonākusi pretrunā pati ar sevi, pārsūdzētā sprieduma 125. punktā apgalvojot – neviens pierādījums neļauj uzskatīt, ka šīs sarunas mērķis bija apstiprināt apelācijas sūdzības iesniedzēja atbildību –, lai gan minētā sprieduma 122. punktā tā bija konstatējusi, ka šī saruna esot sarikota, lai sniegtu papildu pierādījumus faktu patiesuma apstiprināšanai vai noliegšanai.

137 Piektkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 126. punktā nepamatoti neesot ņēmusi vērā Uzraudzības komitejas atzinumu 2/2012, lai gan šis atzinums esot pierādījums.

138 Komisija lūdz trešā pamata otro daļu noraidīt kā daļēji nepieņemamu, daļēji neefektīvu un daļēji nepamatotu.

– Tiesas vērtējums

139 Iesākumā, tā kā *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, kļūdaini interpretējot noteiktus dokumentus, ir jānorāda, ka, lai gan pierādījumu sagrozīšana var izpausties kā dokumenta interpretācija, kas ir pretrunā tā saturam, šādas sagrozīšanas konstatēšanai nepietiek pierādīt, ka šo dokumentu varēja interpretēt atšķirīgi no Vispārējās tiesas sniegtās interpretācijas. Šajā nolūkā ir jāpierāda, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami pārsniegusi šī dokumenta saprātīgas vērtējuma robežas, tostarp interpretējot to pretēji tā formulējumam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. februāris, *Activision Blizzard Germany/Komisija*, C-260/09 P, EU:C:2011:62, 54. punkts; 2016. gada 7. aprīlis, *Akhras/Padome*, C-193/15 P, EU:C:2016:219, 72. punkts, kā arī 2020. gada 30. janvāris, *České dráhy/Komisija*, C-538/18 P un C-539/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:53, 60. punkts).

140 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 108. punktā Vispārējā tiesa tostarp ir uzskatījusi, ka no *J. Dalli* bijušo darbinieku un Eiropas Parlamenta deputātu tikšanās satura pieraksta izriet, ka *OLAF* darbinieki bija ieteikuši G. k-gam būt apdomīgam par to, kā viņš sniegs informāciju, lai netraucētu Maltā notiekošo

izmeklēšanu, tomēr neprasot viņam pieturēties pie savas sākotnējās versijas. Vispārējā tiesa it īpaši uzsvēra, ka G. k-gs, atbildot uz vienu no jautājumiem, ir noliedzis, ka šie OLAF darbinieki būtu prasījuši viņam pieturēties pie šīs versijas.

- 141 Lai gan G. k-ga komentāri, kuri ir atspoguļoti šajā pierakstā, attiecībā uz minēto OLAF darbinieku paustajiem ieteikumiem ir zināmā mērā neviennozīmīgi, tomēr Vispārējā tiesa šajā 108. punktā ir precīzi minējusi G. k-ga atbildi tieši uz jautājumu par to, vai OLAF darbinieki ir mudinājuši viņu sniegt nepatiesu paziņojumu. Turklāt no minētā pieraksta izriet, ka G. k-gs ir norādījis arī, ka tie paši OLAF darbinieki ir mudinājuši viņu uz apdomību, nekad viņam tieši neprasdami neminēt noteiktus faktus.
- 142 Šajos apstākļos *J. Dalli* nav pierādījis, ka Vispārējā tiesa minētajā 108. punktā būtu sagrozījusi stridīgo pierakstu, acīmredzami pārsniedzot šī dokumenta saprātīga vērtējuma robežas.
- 143 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 110. punktā Vispārējā tiesa minēja atšķirību starp divām tā paša 2012. gada 29. marta telefonsarunas fragmenta satura pieraksta versijām. Tā pauda uzskatu, ka runa ir par nelielu atšķirību, kas neietekmē OLAF secinājumus, un ka no šīm divām versijām var netieši secināt, ka tajās abās atsauce ir uz *J. Dalli* pieprasītu summu.
- 144 Šajā ziņā šķiet, ka Vispārējā tiesa ir precīzi atspoguļojusi katrā no *J. Dalli* iesniegtajām versijām izmantotos formulējumus. Turklāt, lai gan *J. Dalli* piedāvātā Maltas iestāžu iesniegtās versijas interpretācija, saskaņā ar kuru to varēja saprast kā tādu, kurā ir minēta Z. k-ga, nevis *J. Dalli* pieprasītā summa, ir pieņemama, tomēr tas, ka tā būtu jāievēro, nav pietiekami viennozīmīgi, lai uzskatītu, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami pārsniegusi šīs versijas saprātīga vērtējuma robežas.
- 145 Treškārt, no pārsūdzētā sprieduma 111. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa nolēma nepiešķirt izšķirošu nozīmi Maltas presē publicētajiem rakstiem, ko *J. Dalli* bija iesniedzis, lai apstrīdētu apstākļus, kādos bija notikusi K. k-dzes pirmā iztaujāšana.
- 146 Tomēr no šī paša punkta izriet, ka Vispārējā tiesa pakārtoti ir balstījusies arī uz apstākli, ka no K. k-dzes otrās iztaujāšanas protokola neizriet, ka viņa tās laikā būtu apstrīdējusi apstākļus, kādos notika viņas pirmā iztaujāšana, lai gan viņa sniedza papildinājumus, grozījumus un skaidrojumus attiecībā uz šo pirmo iztaujāšanu.
- 147 Ar šo pēdējo motīvu, kuru *J. Dalli* šajā apelācijas sūdzībā nekādi nav apstrīdējis, pietiek, lai pamatotu Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru nav konstatēts, ka OLAF darbinieku prakse pirmajā iztaujāšanā būtu bijusi pretrunā principiem, kas piemērojami pierādījumu iegūšanas jomā.
- 148 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka *J. Dalli* argumentācija, kas ir vērsta pret pārsūdzētā sprieduma 111. punktu, atbilstoši šī sprieduma 103. punktā atgādinātajai Tiesas judikatūrai ir jāuzskata par neefektīvu, jo tā attiecas uz minētā sprieduma *ad abundantiam* motīviem.
- 149 Ceturtkārt, lai gan *J. Dalli* apstrīd dažādus Vispārējās tiesas pamatojuma elementus, kas attiecas uz 2012. gada 3. jūlija telefonsarunas ierakstīšanu, ir jānorāda, ka šāda ieraksta veikšana Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos būtu varējusi izraisīt tikai tad, ja tā būtu īstenota, pārkāpjot Savienības tiesību normu, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām.
- 150 No šī sprieduma 127.–130. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 124. punktā ir pamatoti atzinusi, ka to noteikumu mērķis, uz kuriem šajā ziņā atsaucās *J. Dalli*, nebija piešķirt viņam tiesības un ka ar šo konstatējumu pietiek, lai noraidītu Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos šī ieraksta īstenošanas dēļ.

- 151 Līdz ar to, tā kā iespējamā papildu pierādījumu ņemšana vērā attiecībā uz minēto reģistrāciju vai fakta konstatācija, ka šīs pašas ieraksta veikšanas mērķis bija apstiprināt *J. Dalli* atbildību, nevar likt apšaubīt šo vērtējumu, argumenti, kas šajā ziņā ir izvirzīti šajā apelācijas sūdzībā, ir jānoraida kā neefektīvi.
- 152 Piektkārt, pārsūdzētā sprieduma 126. punktā Vispārējā tiesa ir atzinusi – *J. Dalli* ir jāpierāda, ka Uzraudzības komitejas atzinumā 2/2012 ietvertie apgalvojumi ir apstiprinājušies, bet Komisijai nav pienākuma paust nostāju par šiem apgalvojumiem.
- 153 Vispārējā tiesa, šādi lemjot, balstījās uz noteikumiem par pierādīšanas pienākuma sadalījumu prasībā atzīt Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos, bet vispārīgi nenoliedza jebkādu šī atzinuma pierādījuma spēku.
- 154 No tā izriet, ka *J. Dalli* arguments, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 126. punktā nepamatoti nav ņēmusi vērā minēto atzinumu, ir balstīts uz kļūdainu šī punkta interpretāciju un tādējādi ir jānoraida kā nepamatots.
- 155 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešā pamata otrā daļā ir jānoraida kā daļēji neefektīva un daļēji nepamatota. Līdz ar to trešais pamats ir jānoraida kopumā.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz Lēmuma 1999/396 4. panta ievērošanu

Par ceturto pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 156 Ar ceturto pamata pirmo daļu *J. Dalli* apgalvo, pirmkārt, ka no Lēmuma 1999/396 4. panta un Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija sprieduma *Franchet* un *Byk*/Komisija (T-48/05, EU:T:2008:257) izriet, ka *OLAF* ir jāuzklausa personas, attiecībā uz kurām tiek veikta izmeklēšana, par visiem faktiem, kas uz tām attiecas. Līdz ar to Vispārējai tiesai esot bijis jānosaka, vai *J. Dalli* bija jāuzklausa saistībā ar piezīmēm, kurās tika veikta G. k-ga 2012. gada 19. septembra iztaujāšanas (turpmāk tekstā – “piezīmes par G. k-ga uzklaušāšanu”) satura pieraksts, pamatojoties uz šajās piezīmēs minētajiem faktiem, nevis – kā šī tiesa esot darījusi pārsūdzētā sprieduma 143. punktā – izmantojot citus kritērijus, kas attiecas uz šo piezīmju raksturu, citu pierādījumu esamību vai arī uz to, ka minētās piezīmes ir ietvertas tikai *OLAF* ziņojuma pielikumos.
- 157 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot sniegusi pretrunīgus motīvus, pārsūdzētā sprieduma 143. punktā apgalvodama, ka no pierādījuma esamības *OLAF* ziņojuma pielikumos nevar secināt, ka *OLAF* šo pierādījumu ir izmantojis noteiktu apgalvojumu pierādīšanai, lai gan minētā sprieduma 109. punktā tā esot konstatējusi, ka dokumenti, uz kuriem ir balstīts šāds ziņojums, attiecīgā gadījumā būtu jāietver tikai tā pielikumā.
- 158 Treškārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 144. punktā atzīdama, ka attiecīgajai personai nebija tiesību tikt uzklaušītai par *OLAF* galīgajā ziņojumā izdarītajiem secinājumiem. Noteicošais jautājums esot, vai šī persona ir tikusi uzklaušīta saistībā ar visiem faktiem, kas pamato šos secinājumus.
- 159 Komisija lūdz ceturto pamata pirmo daļu noraidīt kā nepamatotu.

– Tiesas vērtējums

- 160 Pirmkārt, attiecībā uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētā sprieduma 143. punktā, ir jānorāda, ka šajā punktā Vispārējā tiesa noraidīja *J. Dalli* sniegto argumentu, ka *OLAF* esot pārkāpis Lēmuma 1999/396 4. pantu, neļaudams viņam paust viedokli attiecībā uz piezīmēm par G. k-ga iztaujāšanu.
- 161 Lai lemtu šādi, Vispārējā tiesa vispirms atzina, ka *OLAF* bija pienākums lūgt attiecīgajai personai iesniegt apsvērumus par faktiem, kas attiecas uz to, nevis jādod tai iespēja paust nostāju par katru savākto liecību. Pēc tam tā uzsvēra, ka piezīmes attiecībā uz G. k-ga iztaujāšanu *OLAF* ziņojumā bija izmantotas dažādiem mērķiem, tomēr *OLAF* neizdarīja secinājumus attiecībā uz prasītāju, pamatojoties tikai uz šīm piezīmēm. Visbeidzot, Vispārējā tiesa norādīja, ka no tā apstākļa vien, ka minētās piezīmes ir ietvertas šī ziņojuma pielikumos, nevar secināt, ka tās ir izmantotas kā pierādījums pret *J. Dalli* izvirzītajiem apgalvojumiem.
- 162 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Lēmuma 1999/396 4. pantā, kurā ir regulēti iekšējās izmeklēšanas nosacījumi un kārtība, kā Vispārējā tiesa ir uzsvērusi pārsūdzētā sprieduma 130. punktā, ir paredzēts, ka pēc izmeklēšanas pabeigšanas nedrīkst izdarīt secinājumus, kuros minēts kāda konkrēta Komisijas locekļa vārds, ja “iesaitītajai personai nav dota iespēja paust savu viedokli par visiem faktiem, kas uz viņu attiecas”.
- 163 No šī panta formulējuma izriet, ka *OLAF* ir pienākums ļaut “ieinteresētajai personai” izteikties nevis par katru izmeklēšanas laikā savākto pierādījumu, ko varētu izmantot, lai izdarītu secinājumus attiecībā uz to, bet gan tikai par faktiem, kuri attiecas uz to un kuri izriet no šiem pierādījumiem.
- 164 No tā izriet, ka *OLAF* būtu bijis pienākums uzklaut *J. Dalli* par faktiem, kas izklāstīti piezīmēs par G. k-ga iztaujāšanu, ja šie fakti būtu tikuši uzskatīti par tādiem, kas attiecas uz viņu. Līdz ar to, pamatodamās uz *OLAF* veikto šo piezīmju ierobežoto izmantošanu izmeklēšanas ziņojumā, lai noraidītu *J. Dalli* pirmajā instancē izvirzīto argumentu saistībā ar iespējamu Lēmuma 1999/396 4. panta pārkāpumu, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu.
- 165 Lai gan tas tā ir, pat tad, ja Vispārējās tiesas spriedumā atklājas Savienības tiesību pārkāpums, bet sprieduma rezolutīvā daļa šķiet balstīta uz citu tiesisko pamatojumu, apelācijas sūdzība ir jānoraida (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. jūnijs, *Terna/Komisija*, C-812/18 P, nav publicēts, EU:C:2020:437, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 166 Tā tas ir šajā gadījumā.
- 167 Proti, no piezīmēm par G. k-ga iztaujāšanu izriet, ka viņš iztaujāšanā ir minējis 2012. gada 10. februārī notikušu tikšanos starp *J. Dalli* un Z. k-gu, kā arī saziņu starp Z. k-gu, K. k-dzi un G. k-gu par iespēju *J. Dalli* ieņemt zināmu nostāju apmaiņā pret lielas naudas summas samaksu.
- 168 No *J. Dalli* 2012. gada 16. jūlija un 17. septembra iztaujāšanas satura pieraksta izriet, ka *J. Dalli* ir tikusi sniegta iespēja paust viedokli par šīs tikšanās faktu un par tās laikā notikušo saziņu, kā arī par Z. k-ga priekšlikumu, kas bija galvenais piezīmēs par G. k-ga izjautāšanu minētās saziņas priekšmets.
- 169 Turklāt *J. Dalli* nenorādīja jaunus faktus, kuri pirmo reizi būtu minēti šajās piezīmēs un par kuriem viņš līdz ar to nebūtu varējis izteikties *OLAF* iztaujāšanā.
- 170 Līdz ar to pirmajā instancē izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru, pārkāpjot Lēmuma 1999/396 4. pantu, viņš neesot ticis uzklauts par faktiem, kas ir izklāstīti piezīmēs par G. k-ga iztaujāšanu, ir jānoraida kā nepamatots. No tā izriet, ka šis apelācijas sūdzības pamatošanai izvirzītais arguments par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētā sprieduma 143. punktā, ir neefektīvs.

- 171 Otrkārt, runājot par apgalvoto pretrunu apsvērumos starp pārsūdzētā sprieduma 109. un 143. punktu, ir jānorāda, ka, lai noraidītu argumentu par to, ka noteikti pierādījumi nav jāattēlo *OLAF* ziņojumā, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 109. punktā ir atzinusi, ka dokumenti, uz kuriem ir balstīts šāds ziņojums, nav pilnībā jāattēlo šajā ziņojumā un tos attiecīgā gadījumā būtu jāietver tikai šī ziņojuma pielikumā.
- 172 Pārsūdzētā sprieduma 143. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas apstākļi vien, ka piezīmes par G. k-ga iztaujāšanu ir ietvertas *OLAF* ziņojuma pielikumos, neļauj konstatēt, ka tās ir izmantotas par pierādījumu pret *J. Dalli* izvirzītajiem apgalvojumiem.
- 173 Nekāda pretruna starp motīviem, kas ietverti sprieduma 109. punktā un tiem, kuri ietverti tā 143. punktā, nevar tikt konstatēta. No šī 109. punkta neizriet, ka *OLAF* ziņojuma pielikumos var būt ietverti tikai pierādījumi, kas izvirzīti pret aizdomās turētajām personām vai *a fortiori* pret vienu no tām, ja šajā ziņojumā ir ietverti secinājumi par vairāku personu darbībām, kā tas ir šajā lietā.
- 174 Treškārt, attiecībā uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētā sprieduma 144. punktā, ir jānorāda, ka šajā punktā Vispārējā tiesa tostarp konstatēja, ka *J. Dalli* nebija norādījis attiecīgo secinājumu pamatojošos faktus, kurus viņš vēlējās noliegt vai izskaidrot.
- 175 No tā izriet, ka šajā punktā Vispārējā tiesa nav vis atzinusi, ka *OLAF* nebija pienākuma iztaujāt *J. Dalli* par faktiem, kas pamato vienu no tā secinājumiem, bet, ka šī tiesa, gluži pretēji, ir netieši pieņēmusi, ka *OLAF* šāds pienākums bija, vienlaikus precizējot, ka, lai *J. Dalli* pierādītu to Savienības tiesību pārkāpumu, uz kurām viņš atsauca, viņam bija pienākums norādīt faktus, par kuriem *OLAF* neesot viņu iztaujājis.
- 176 Tādējādi *J. Dalli* arguments par tiesību kļūdu, kas esot pieļauta pārsūdzētā sprieduma 144. punktā, ir jānoraida kā nepamatots, jo tas ir balstīts uz kļūdainu minētā sprieduma interpretāciju.
- 177 Līdz ar to ceturtā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji neefektīva un daļēji nepamatota.

Par ceturtā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 178 Ar ceturtā pamata otro daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi piezīmes par G. k-ga iztaujāšanu, pārsūdzētā sprieduma 143. punktā pauzdam uzskatu, ka tajās nav aprakstīti fakti, kuros būtu iesaistīts apelācijas sūdzības iesniedzējs, lai gan no tām skaidri izrietot, ka tas tā ir. Šī kļūda esot atkārtota minētā sprieduma 145. punktā, kurā Vispārējā tiesa ir apgalvojusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs varēja izteikties par faktiem, kas attiecas uz viņu.
- 179 Komisija lūdz ceturtā pamata otro daļu noraidīt kā nepamatotu.

– Tiesas vērtējums

- 180 Pārsūdzētā sprieduma 143. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka piezīmes par G. k-ga izjautāšanu *OLAF* ziņojumā tika minētas “tikai, lai iepazīstinātu ar liecinieku izjautāšanām, kuras notika [...], lai darītu zināmu faktu, kurš neattiecas uz [*J. Dalli*], un apstiprina to, ko liecinieks jau bija norādījis pirmajā izjautāšanā [...] un lai izklāstītu liecinieka subjektīvo izpratni par piedāvājumiem, kurus Z. K-gs bija izteicis tostarp sūdzības iesniedzējai”. No tā šī tiesa secināja – no šī ziņojuma neizriet, “ka *OLAF* būtu izdarījis jebkādu secinājumu attiecībā uz [*J. Dalli*], balstoties tikai uz šīm piezīmēm”.

- 181 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 164. punkta, visi šie dažādie Vispārējās tiesas konstatējumi attiecas uz piezīmju par G. k-ga iztaujāšanu izmantošanu, ko *OLAF* ir veicis savā ziņojumā. Turklāt ne no viena cita pārsūdzētā sprieduma 143. punkta elementa neizriet, ka Vispārējā tiesa būtu atzinusi, kā to apgalvo *J. Dalli*, ka minētajās piezīmēs nav ietverti fakti, kas attiecas uz viņu.
- 182 Šajos apstākļos nevar uzskatīt, ka pārsūdzētā sprieduma 145. punktā ietvertais Vispārējās tiesas konstatējums, saskaņā ar kuru *J. Dalli* tika sniegta iespēja izteikties par faktiem, kas attiecas uz viņu, pat daļēji pamatojas uz Vispārējās tiesas sniegtu vērtējumu, saskaņā ar kuru piezīmēs par G. k-ga iztaujāšanu šādi fakti nav ietverti.
- 183 Turklāt, kā izriet no šī sprieduma 167.–170. punkta, pat tad, ja viņš netika informēts par šīm piezīmēm, apelācijas sūdzības iesniedzējam tomēr bija iespēja paust nostāju par faktiem, uz kuriem tajās ir ietverta atsauce.
- 184 Tādējādi ceturtnā pamata otrā daļa ir balstīta uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju un šī iemesla dēļ ir jānoraida kā nepamatota. Līdz ar to ceturtnais pamats ir jānoraida kopumā.

Par piekto pamatu, kas attiecas uz vērsanos Uzraudzības komitejā

Lietas dalībnieku argumenti

- 185 Ar piekto pamatu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākas kļūdas, noraidīdama pirmajā instancē izvirzīto piekto iebildumu par Uzraudzības komitejas iesaistīšanos.
- 186 Pirmkārt, saskaņā ar darba vienošanos, kas noslēgta starp Uzraudzības komiteju un *OLAF* (turpmāk tekstā – “darba vienošanās”), starp vērsanos šajā komitejā un informācijas nosūtīšanu valsts tiesu iestādēm esot jāievēro piecu dienu termiņš. Pat ja izņēmuma apstākļos šis termiņš varētu būt isāks par piecām dienām, *OLAF* pirms šīs nosūtīšanas vienmēr esot jācenšas iegūt Uzraudzības komitejas piekrišanu. Vispārējā tiesa esot arī nepamatoti uzskatījusi, ka *OLAF* šajā ziņā bija jāpiešķir rīcības brīvība, lai gan šāda pieeja atņemot efektivitāti uzraudzībai, kas šai komitejai ir uzticēta ar Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 7. punktu. Pretēji tam, ko ir atzinusi Vispārējā tiesa, šīs lietas sensitīvā rakstura dēļ esot stingri jāievēro piemērojamās procesuālās garantijas.
- 187 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi lietas materiālus, pārsūdzētā sprieduma 160. punktā apgalvodama, ka Uzraudzības komitejas priekšsēdētājs ir piekritis *OLAF* ziņojuma nosūtīšanai Maltas tiesu iestādēm pirms piecu dienu termiņa beigām. Šīs piekrišanas esamība, kuru *J. Dalli* tiesas sēdē Vispārējā tiesā esot apstrīdējis, neizrietot ne no viena lietas materiālos ietvertā dokumenta. Turklāt vairākos lietas materiālos ietvertajos dokumentos esot norādes par pretējo.
- 188 Treškārt, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 7. punktu, kā tas ir interpretēts tās pašas judikatūrā, pārsūdzētā sprieduma 161. punktā atzīdama, ka *OLAF* varēja nosūtīt savu ziņojumu valsts tiesu iestādēm, pirms Uzraudzības komiteja bija pabeigusi tā pārbaudi. Šīs komitejas veiktā uzraudzība neesot aizliegta iejaukšanās izmeklēšanas norisē un esot nepieciešama, lai efektīvi aizsargātu attiecīgo personu tiesības.
- 189 Šajā lietā šis pienākums neesot ticis ievērots, jo *OLAF*, pirmkārt, 2012. gada 18. oktobrī piešķīra Uzraudzības komitejai piekļuvi lietas materiāliem un, otrkārt, 2012. gada 19. oktobrī nosūtīja šos lietas materiālus Maltas iestādēm, lai gan šī komiteja esot brīdinājusi *OLAF*, ka bija nepieciešams ilgāks izvērtēšanas termiņš. Apstākļi, ka šī komiteja nevarot likt šķēršļus *OLAF* ziņojuma nosūtīšanai, turklāt neesot pietiekams, lai pamatotu jebkādas faktiskas iespējas liegšanu tai veikt uzraudzību.
- 190 Komisija apgalvo, ka piektais pamats nav pamatots.

Tiesas vērtējums

- 191 Iesākumā ir jāprecizē Uzraudzības komitejas funkcija, par kuru *J. Dalli* un Komisijai ir domstarpības.
- 192 Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 1. punktā šī funkcija ir vispārīgi definēta, precizējot, ka Uzraudzības komiteja stiprina *OLAF* neatkarību, pastāvīgi uzraugot tā izmeklēšanas uzdevumu izpildi.
- 193 Šajā nolūkā Uzraudzības komitejai saskaņā ar šīs regulas 11. panta 8. punktu ir pienākums pieņemt vismaz vienu ziņojumu gadā par savu darbību. Turklāt atbilstoši minētās regulas 11. panta 1. un 8. punktam tā var arī sniegt atzinumu par *OLAF* darbību *OLAF* direktoram, kā arī iesniegt ziņojumus Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un Revīzijas palātai par *OLAF* veikto izmeklēšanu un par rīcību sakarā ar to.
- 194 Lai gan nav izslēgts, ka Uzraudzības komitejas sniegts atzinums attiecas uz kādu konkrētu gadījumu, Savienības likumdevējs tomēr ir izvirzījis prasību, ka šāda atzinuma mērķis nevar būt ietekmēt izvēles, kas *OLAF* ir jāizdara konkrētā lietā, jo, kā Vispārējā tiesa ir pamatoti atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 162. punktā, šīs pašas regulas 11. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Uzraudzības komitejas atzinumi tiek pieņemti, neiejaucoties kārtējās izmeklēšanas darbā.
- 195 No šiem elementiem izriet, kā ir norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 103. punktā, ka Uzraudzības komitejas funkcija ir veikt *OLAF* darbības sistemātisku uzraudzību. Lai gan tādējādi tai ir jāpārbauda, vai šī darbība tiek veikta saskaņā ar procedūrām, kurās tiek ievērotas attiecīgo personu tiesības, it īpaši procesuālās tiesības, Uzraudzības komitejai šajā ziņā nav pienākuma veikt *OLAF* aktu *a priori* kontroli.
- 196 Šo Uzraudzības komitejas funkciju koncepciju konkrētāk attiecībā uz informācijas nosūtīšanu dalībvalsts tiesu iestādēm apstiprina tas, ka tad, ja tā tiek informēta par šādas nosūtīšanas nepieciešamību atbilstoši Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 7. punktam, šai komitejai nav piešķirtas pilnvaras iebilst pret šo nosūtīšanu, kā pārsūdzētā sprieduma 162. punktā ir minējusi Vispārējā tiesa.
- 197 Apstākļi, ka noteiktas Uzraudzības komitejas reglamenta normas, kā apgalvo *J. Dalli*, iespējams, var tikt interpretētas tādējādi, ka to mērķis ir piešķirt Uzraudzības komitejai plašāku funkciju, katrā ziņā nevar likt apšaubīt iepriekš minētos apsvērumus, jo ar šo reglamentu, kas ir pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 6. punktu, nevar tikt grozītas šīs regulas normas.
- 198 Šajā kontekstā, runājot, pirmkārt, par argumentu, saskaņā ar kuru *OLAF* bija pienākums nogaidīt, līdz Uzraudzības komiteja būs pabeigusi savu uzdevumu, pirms sava ziņojuma nosūtīšanas valsts tiesu iestādēm, ir jāuzsver, ka šāds pienākums no Regulas Nr. 1073/1999 normām neizriet.
- 199 Šis pienākums varētu arī aizkavēt valsts tiesu iestāžu secinājumu ņemšanu vērā un nešķiet nepieciešams, lai pieļautu *OLAF* Uzraudzības komitejas īpašās funkcijas izpildi, jo tai ir pienākums nevis iebilst pret informācijas nosūtīšanu valsts tiesu iestādēm, bet tikai veikt šajā jomā īstenotās *OLAF* prakses sistemātisku uzraudzību.
- 200 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 162. punktā atzīdama, ka ziņojuma nosūtīšana Maltas tiesu iestādēm, pirms Uzraudzības komiteja bija pieņēmusi lēmumu šajā sakarā, nav Savienības tiesību normas pārkāpums.
- 201 Otrkārt, attiecībā uz laikposmu, kas pagāja starp vēršanos Uzraudzības komitejā un ziņojuma nosūtīšanu Maltas iestādēm, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 153. punktā ir pamatoti konstatējusi, ka Regulas Nr. 1073/1999 11. panta 7. punktā ir paredzēts pienākums informēt komiteju par gadījumiem, kad informācija ir jānosūta valsts tiesu iestādēm, nenosakot termiņu, kam būtu jābūt komitejas rīcībā uzraudzības veikšanai pirms šīs nosūtīšanas.

- 202 Lai gan ir tiesa, ka ar darba vienošanos ir paredzēts – dokumenti, kas šajā kontekstā ir jāiesniedz Uzraudzības komitejai, “parasti” tai ir jāpaziņo piecas darba dienas pirms informācijas nosūtīšanas valsts tiesu iestādēm, – no paša šīs vienošanās formulējuma izriet, kā šajā punktā ir norādījusi Vispārējā tiesa, ka šis termiņš ir orientējošs un ka *OLAF* līdz ar to var no tā atkāpties.
- 203 Tā kā, ņemot vērā Uzraudzības komitejas īpašo funkciju, katrā ziņā nav nepieciešams, lai tā pieņem lēmumu pirms šīs nosūtīšanas, *OLAF* ir jāpiešķir plaša rīcības brīvība noteikt datumu, kurā tas šo informāciju nosūta valsts tiesu iestādēm. Līdz ar to tas var nolemt veikt šādu nosūtīšanu pirms tā termiņa beigām, kas ir noteikts ar darba vienošanos, un Uzraudzības komitejas priekšsēdētājam nav šajā ziņā iepriekš jādod piekrišana.
- 204 Šajos apstākļos nevar uzskatīt, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, atzīdama, ka, ņemot vērā izmeklēšanas nozīmīgumu un sensitīvo raksturu, kā arī to, ka *J. Dalli* jau bija atkāpies no komisāra amata, *OLAF* varēja, acīmredzami nepārsniedzot savu rīcības brīvību, uzskatīt par lietderīgu nosūtīt savu ziņojumu Maltas iestādēm, sākot ar 2012. gada 19. oktobri, lai gan Uzraudzības komiteja pilnīgu piekļuvi lietas materiāliem bija saņēmusi tikai iepriekšējā dienā.
- 205 Treškārt, *J. Dalli* apgalvojums par lietas materiālu sagrozīšanu, pamatojot to tādējādi, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa norāda pārsūdzētā sprieduma 160. punktā, Uzraudzības komitejas priekšsēdētājs neesot piekritis *OLAF* ziņojuma nosūtīšanai Maltas tiesu iestādēm pirms piecu dienu termiņa beigām, ir jānoraida kā neefektīvs, jo no šī sprieduma 203. punkta izriet, ka, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa būtu nepamatoti uzskatījusi, ka Uzraudzības komitejas priekšsēdētājs ir apstiprinājis vajadzību ātri nosūtīt ziņojumu Maltas iestādēm, šī kļūda nebūtu tāda, kas varētu likt apšaubīt pārsūdzētā sprieduma 164. punktā ietvertu vērtējumu, saskaņā ar kuru *OLAF* varēja šo nosūtīšanu īstenot, nepārkāpdams piemērojamās Savienības tiesību normas.
- 206 Līdz ar to piektais pamats ir jānoraida kā daļēji neefektīvs un daļēji nepamatots.

Par sesto pamatu, kas attiecas uz nevainīguma prezumpciju

Par sestā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 207 Ar sestā pamata otro daļu, kas ir jāizskata vispirms, *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējās tiesas motīvi attiecībā uz vērtējumu par *OLAF* direktora paziņojumu preses konferencē ir pretrunīgi, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 176. punktā ir konstatējusi, no vienas puses, ka *OLAF* direktors ir apstiprinājis – *J. Dalli* nebija reaģējis uz attiecīgajām darbībām, par kurām viņš zināja, un, no otras puses, ka *OLAF* direktora paziņojumi neatspoguļoja apelācijas sūdzības iesniedzēja vainu.
- 208 Turklāt Vispārējā tiesa neesot izmantojusi vairākus pierādījumus, neņemdamā vērā virkni negatīvu apgalvojumu, kurus *OLAF* direktors bija izteicis savā preses konferencē.
- 209 Komisija uzskata, ka sestā pamata otrā daļa nav pamatota.

– Tiesas vērtējums

- 210 Pārsūdzētā sprieduma 176. punktā Vispārējā tiesa, pirmkārt, norādīja, ka *OLAF* direktora minētie faktu konstatējumi attiecas tostarp uz “[*J. Dalli*] informētību par attiecīgajām darbībām un reakcijas neesamību no viņa puses šajā ziņā”. Otrkārt, tā pauda viedokli, ka “nevar uzskatīt, ka šie konstatējumi ir minēti tā, lai atspoguļotu prasītāja vainu vai mudinātu sabiedrību ticēt viņa vainai”.

- 211 Tādējādi Vispārējā tiesa šajā punktā ir aprakstījusi faktiskos apstākļus, ko OLAF direktors minēja 2012. gada 17. oktobra preses konferencē, pirms sniedza vērtējumu par to, kā OLAF direktors ir iepazīstinājis ar šiem apstākļiem. Šajā pašā 176. punktā Vispārējā tiesa turklāt šo otro ideju ir izvērsusi, aprakstot piesardzību, kādu ir izrādījis OLAF direktors, lai izvairītos no tā, ka viņa komentāri varētu tikt interpretēti kā *J. Dalli* vainas atzišana.
- 212 Līdz ar to apgalvojums, saskaņā ar kuru šajā pārsūdzētā sprieduma punktā esot pieļauta pretruna motīvos, ir jānoraida kā nepamatots.
- 213 Attiecībā uz argumentu, kas attiecas uz noteiktu pierādījumu neizmantošanu, ir jānorāda, ka ar to *J. Dalli* apgalvo nevis, ka Vispārējā tiesa ir ignorējusi pierādījumus, bet gan ir sagrozījusi vienu no šiem pierādījumiem, ko Vispārējā tiesa faktiski ir novērtējusi, proti, OLAF direktora 2012. gada 17. oktobra preses konferences satura pierakstu. Sestā pamata otrā daļa turklāt ir izklāstīta ar nosaukumu "Pierādījumu sagrozīšana".
- 214 Šajā ziņā ir tiesa – no šī pieraksta izriet, ka OLAF direktors šajā preses konferencē kritiski atspoguļoja *J. Dalli* kā Komisijas locekļa rīcību un lika noprast, ka viņš varēja būt saistīts ar noteiktām krāpnieciskām darbībām.
- 215 Tomēr no minētā pieraksta neizriet, ka OLAF direktors būtu skaidri apstiprinājis, ka *J. Dalli* ir izdarījis noziedzīgus nodarījumus.
- 216 Šajos apstākļos, lai gan attiecīgās preses konferences satura pieraksts leģitīmi var tikt interpretēts dažādi, nevar uzskatīt, ka Vispārējā tiesa šo pierakstu ir sagrozījusi, acīmredzami pārsniedzot šī dokumenta saprātīga vērtējuma robežas.
- 217 Līdz ar to sestā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par sestā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 218 Ar sestā pamata pirmo daļu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas attiecībā uz nevainīguma prezumpcijas principa piemērojamību.
- 219 Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdījusies attiecībā uz kritērijiem, kas ļauj nodrošināt līdzsvaru starp šo principu un vārda brīvību, pārsūdzētā sprieduma 175. punktā atsaukdamās uz OLAF tiesībām informēt sabiedrību pēc iespējas precīzāk, lai gan šādas tiesības neesot nostiprinātas Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – "ECT") judikatūrā.
- 220 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot nepamatoti atzinusi – apstākļi, ka noteikti fakti, kas tika pausti OLAF rīkotajā preses konferencē, jau bija ietverti *J. Dalli* vai Komisijas iepriekš publicētajos paziņojumos preseī, varēja pamatot noteiktus nevainīguma prezumpcijas principa vai no LESD 339. panta izrietošā konfidencialitātes principa aizskārumus. Turklāt Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 177. punktā neesot varējusi uzskatīt, ka *J. Dalli* publicētais paziņojums preseī attiecās uz OLAF secinājumiem, jo šis paziņojums bija sagatavots pirms OLAF ziņojuma publicēšanas.
- 221 Treškārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, arī pārsūdzētā sprieduma 179. punktā atzīdama, ka ir nozīme tam, ka vēlāk publicētā OLAF paziņojuma preseī mērķis esot bijis labot plašsaziņas līdzekļu izplatīto nepareizo informāciju.
- 222 Komisija lūdz sestā pamata pirmo daļu noraidīt kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

– Tiesas vērtējums

- 223 Runājot, pirmkārt, par Vispārējās tiesas noteiktajiem kritērijiem, lai nodrošinātu līdzsvaru starp nevainīguma prezumpciju un vārda brīvību, ir jāatgādina, ka nevainīguma prezumpcija ir nostiprināta Hartas 48. pantā, kas atbilst Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – “ECPAK”), 6. panta 2. un 3. punktam, kā izriet no Paskaidrojumiem attiecībā uz Hartu. No tā izriet, ka atbilstoši Hartas 52. panta 3. punktam, interpretējot Hartas 48. pantu, kā minimālās aizsardzības standarts ir jāņem vērā ECPAK 6. panta 2. un 3. punkts (spriedums, 2019. gada 5. septembris, AH u.c. (Nevainīguma prezumpcija), C-377/18, EU:C:2019:670, 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 224 Kā Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 173. punktā, no ECT judikatūras izriet, pirmkārt, ka nevainīguma prezumpcija nav ievērota, ja tiesas nolēmums vai oficiāls paziņojums attiecībā uz apsūdzēto atspoguļo noskaņojumu, ka viņš ir vainīgs, lai gan viņa vaina iepriekš nav tikusi pierādīta, ievērojot likumu, un, otrkārt, ka, lai gan iestādes var informēt sabiedrību par notiekošo kriminālizmeklēšanu, tām tas ir jā dara, pilnībā izrādot to apdomību un atturību, ko diktē nevainīguma prezumpcijas ievērošana (šajā nozīmē skat. ECT, 2014. gada 22. maijs, *Ilgar Mammadov* pret Azerbaidžānu, CE:ECHR:2014:0522JUD001517213, 125. un 126. punkts).
- 225 Ir tiesa, ka šajā ziņā ir jākonstatē, kā apgalvo *J. Dalli*, ka ar šo judikatūru valsts iestādēm nav piešķirtas tiesības pēc iespējas precīzāk informēt sabiedrību par rīcību, kas ir īstenota iespējamās nepareizas darbības vai krāpšanas kontekstā.
- 226 Tomēr pārsūdzētā sprieduma 175. punktā Vispārējā tiesa ir atzinusi nevis to, ka *OLAF* bija šīs tiesības, bet gan, ka cenšoties panākt taisnīgu līdzsvaru starp pastāvošajām interesēm, ir jāņem vērā tas, ka *OLAF* bija ieinteresēts nodrošināt šādu informāciju sabiedrībai.
- 227 Turklāt šajā 175. punktā, novērtējot *OLAF* direktora 2012. gada 17. oktobra preses konferencē paustos komentārus, Vispārējā tiesa precizēja arī, ka tie ir bijuši piesardzīgi un ka *OLAF* direktors ir izrādījis nepieciešamo atturību. Tādējādi Vispārējā tiesa ir piemērojusi kritērijus, kas izriet no šī sprieduma 224. punktā minētās ECT judikatūras.
- 228 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 175. punktā nav pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz kritērijiem, kas ir jāpiemēro, izvērtējot, vai *OLAF* ir īstenojis nevainīguma prezumpcijas principa aizskārumu.
- 229 Otrkārt, pārējie argumenti, ko *J. Dalli* ir norādījis sestā pamata pirmās daļas pamatošanai, atbilstoši šī sprieduma 103. punktā atgādinātajai Tiesas judikatūrai ir jānoraida kā neefektīvi, jo tie attiecas uz Vispārējās tiesas sniegtiem *ad abundantiam* motīviem.
- 230 No iepriekš minētā izriet, pirmkārt, ka pirmajā instancē izvirzītais iebildums, kas attiecas uz nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu, ir noraidīts, tostarp pamatojoties uz motīvu, saskaņā ar kuru *OLAF* direktors ir izrādījis nepieciešamo atturību, izklāstot *OLAF* secinājumus, un, otrkārt, ka pārsūdzētā sprieduma 176. punktā minētos elementus, uz kuriem ir balstīts šis motīvs, *J. Dalli* nav pamatoti apstrīdējis.
- 231 Līdz ar to, tā kā ar minēto motīvu pietiek, lai atbilstoši šī sprieduma 223. un 224. punktā minētajai judikatūrai konstatētu, ka ar *OLAF* direktora paziņojumiem nav pārkāpts Hartas 48. pants, papildu motīvi, ko Vispārējā tiesa ir sniegusi pārsūdzētā sprieduma 175. un 177. punktā un kas būtībā attiecas uz to, ka Komisija vai *J. Dalli* jau bija izplatījuši noteiktu informāciju, nav nepieciešami, lai pamatotu pārsūdzētā sprieduma 178. punktā sniegto Vispārējās tiesas vērtējumu.
- 232 Treškārt, arguments, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu pārsūdzētā sprieduma 179. punktā, arī ir jānoraida kā neefektīvs.

- 233 Tādējādi no pārsūdzētā sprieduma 180. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa, ņemot vērā 2012. gada 19. oktobra paziņojuma presei saturu, ir uzskatījusi, ka ar šo paziņojumu *OLAF* ir leģitīmi informējis sabiedrību, pilnībā izrādot prasīto apdomību un atturību.
- 234 Tā kā ar šo motīvu pietiek, lai atbilstoši šī sprieduma 223. un 224. punktā minētajai judikatūrai konstatētu, ka *OLAF*, izdodot minēto paziņojumu, ir ievērojis nevainīguma prezumpciju, un tas šajā apelācijas sūdzībā nav nekādi apstrīdēts, ir jāuzskata, ka pārējie šajā sakarā izvirzītie Vispārējās tiesas argumenti ir *ad abundantiam*.
- 235 Līdz ar to sestā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji neefektīva un kā daļēji nepamatota. No tā izriet, ka sestais pamats ir jānoraida kopumā.

Par septīto pamatu, kas attiecas uz morālā kaitējuma novērtējumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 236 Ar septīto pamatu *J. Dalli* apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 225. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu un sagrozījusi prasības pieteikumu pirmajā instancē, uzskatīdama, ka nav pierādīts, ka Komisijai vai *OLAF* pārņemta rīcība tās smaguma dēļ varēja viņam radīt zaudējumus.
- 237 Komisija lūdz septīto pamatu noraidīt kā neefektīvu vai, pakārtoti, kā nepamatotu.

Tiesas vērtējums

- 238 No pārsūdzētā sprieduma 218. punkta tieši izriet, ka apgalvoto kaitējumu un cēloņsakarību Vispārējā tiesa ir izvērtējusi *ad abundantiam*, jo tā minētā sprieduma 217. punktā ir paudusi uzskatu, ka *J. Dalli* nav pierādījis *OLAF* vai Komisijas prettiesiskas rīcības esamību.
- 239 Tā kā šīs apelācijas sūdzības pirmais līdz sestais pamats tika noraidīts, ir jāuzskata, ka *J. Dalli* nav efektīvi apstrīdējis Vispārējās tiesas veikto konstatējumu minētā sprieduma 217. punktā.
- 240 Turklāt no šī sprieduma 42. punktā minētās Tiesas judikatūras izriet, ka tad, ja nav konstatēts, ka Savienības iestādei var pārņemt prettiesisku rīcību, prasība par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida pilnībā, un nav jāizvērtē zaudējumu reālais raksturs vai cēloņsakarības pastāvēšana starp šīs iestādes rīcību un kaitējumu, uz ko atsaucas.
- 241 No tā izriet, ka septītais pamats atbilstoši šī sprieduma 103. punktā minētajai Tiesas judikatūrai ir jānoraida kā neefektīvs, jo tas attiecas uz Vispārējās tiesas sniegtu *ad abundantiam* motīvu.
- 242 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 243 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 244 Saskaņā ar šī reglamenta 138. panta 1. punktu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

²⁴⁵ Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest *J. Dalli* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums viņam ir nelabvēlīgs, viņam ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **Apelācijas sūdzību noraidīt.**
- 2) ***J. Dalli* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]